

Værelse 207

EN KOLLEKTIVROMAN
FORFATTERSKOLEN FVGH 2020

INDHOLD

Forord.....	3
Mandag d.13. januar	4
Tirsdag d.14. januar	20
Onsdag d.15. januar	22
Torsdag d.16. januar	25
Fredag d.17. januar	27
Lørdag d.18. januar	33
Søndag d.19. januar.....	38
Mandag d. 20. januar	43
Tirsdag d. 21. januar	45
Onsdag d. 22. januar	47
Fredag d. 24. januar	51
Søndag d. 26. januar.....	56

FORORD

Vi er i en provinsby i Danmark i januar 2020. Endnu ved ingen, at om to måneder går alt i stå.

Hver menneske er koncentreret om sit eget.

Byens hotel, Hotel Trælleborg, og i dette tilfælde værelse 207, er pænt belagt. På værelse 207 er værelset optaget 12 ud af 14 dage. Gæsterne har alle deres grund til at overnatte – alene eller sammen - en enkelt nat.

Ingen kender hinanden.

Receptionisterne Tina og Mark, rengøringen Olga og viceværtten Frode passer på gæsterne....

MANDAG D.13. JANUAR

Glasskydedøren glider op, ind træder en mand. Han kigger ned i gulvet og går med lange skridt hen til den ene ende af foyeren

- Kan jeg hjælpe dem?

Manden kigger på kvinden bag skranken. Han peger på sit ur.

- Den er 09:56.

Hun ser på ham med rynkede bryn. Den lave støj af biler, der kører forbi ude på vejen, fylder rummet. Han siger intet. Han står lige foran skranken og kigger på sit ur. En bil dytter. Han nynnner.

- Lige om lidt

Han hvisker. Han kigger op og smiler til hende.

- 09:59... 10:00.

- Hvad?

- Klokken er 10:00

- Ja.

Hun trækker på smilebåndet.

- Jeg har booket et værelse fra klokken 10:00.

Hun taster navnet ind på computeren. Han undersøger hende og ser indgående på hende. Han hviler ved det lille navneskilt, der sidder på uniformen. T I N A.

- Det er værelse 207, her er nøglekortet.

Hun lader et lille kort glide over skranken.

- Tak Tina.

- Jeg håber de vil nyde deres ophold her.

Hun snor en hårløk om sin finger.

- Tak

Han nikker og hanker op i sin bagage.

- For resten, min kammerat kommer lige om et øjeblik, han skulle lige parkere. Vil du give ham værelsesnummeret?

- Ja, selvfølgelig.

Tina smiler. Han ser på hende en gang mere, løfter øjenbrynene. Han tager lange flydende skridt hen ad korridoren og trykker på elevatorknappen.

Døren puffes langsomt op, en dyb mandsstemme kan høres igennem den åbne dør.

- Dette er vores værelse.

En blid mandsstemme svarer:

- Hvor er her dog fint! Jeg går ned for at finde vores bagage.

En nypudset lædersko træder ind over dørtærsklen efterfulgt af en sort kondisko. Manden ser sig selv i spejlet.

- Men står du der endnu? Gik du ikke ned efter bagagen?

Han lægger hovedet på skrå og kigger ind i spejlet, så spørger han blidt:

- Skal jeg gå med dig?

Den blide mandsstemme svarer svagt:

- Meget gerne.

Han træder på listetæer hen ad gangen, forbi værelserne. Han går og mumler. Kun få ord er til at opsnappe.

- Hej kan jeg hjælpe med noget?

Tina snor hårløkken om sin finger.

- Min bagage.

- Hvad med den?

- Jeg skal hente den.

- Men de tog den med op før.

Han kigger længe på hende.

- Det havde jeg helt glemt, det må De undskylde. Tak for hjælpen.

- Intet problem.

Tina kigger længe efter ham, før hun stille ryster på hovedet.

- Der står den jo!

Han samler en gammel gul rygsæk op fra gulvet. Han stryger på tæer igennem korridoren og når værelse 207. Han puffer igen stille døren op. Træder forsigtigt ind. Han folder sin lange brune frakke sammen og lægger den på sine sko foran skabet. Han ser sig selv i spejlet, det gibber i ham. Han går med stive skridt og ret ryg ind i den lille stue. Han sætter sig i den ene stol og kigger ud i luften. Sådan sidder han længe, før han tager en bog op af sin taske.

Han rejser sig for at lave en kop kaffe. Da vandet har kogt, flår han toppen af røret med kaffepulver af og ryster rørets indhold ned i papkruset. Han rører rundt i kaffen og sutter fingeren ren bagefter og sætter sig afslappet i stolen.

- Hvad har du så at fortælle mig i dag?

Bogen er gammel og slidt, skriften på siderne er blegnet væk.

Han ryster let på hånden, når han vender siderne. Han spærrer øjnene op. Pupillerne bliver større for hvert ord, han læser. Sveden løber ham ned over panden. Han kniber øjne sammen, spænder musklerne og sidder helt stille.

Med et vældigt spring står han midt på gulvet. Han skælver og tager sig til hovedet. Sætter sig tungt på gulvet.

- Hvorfor sidder du dog midt på gulvet?

Den blide stemme er vendt tilbage.

- Jeg ved det ikke.

Han vender sig og kigger ud i rummet.

- Jeg troede ikke, du kunne nå at være her før klokken halv to.

- Jeg havde lige en kort pause, men jeg må gå nu.

- Ja selvfølgelig, skal jeg skaffe middagsmad til dig?

- Meget gerne, vi ses!

Stemmen forstummer.

Han lader hænderne løbe hen over det grønne tæppe, før han rejser sig og går over til vinduet. Han står der, til hans øjne bliver tomme og matte. Han ser på træets tykke stamme og rolige grene, læner hovedet tilbage og lukker øjne. Han trækker vejret langsomt. En tåre triller ned ad hans kind.

- Hvorfor skal du også til møde?

Han åbner øjnene langsomt, kvæler et skrig med hænderne. Han kigger op i loftet, spærrer øjnene op. Hans næsebor vibrerer febrilsk. Han dirrer. Han springer hen til telefonen, tager røret op til munden. Hans øjne er fæstnet på loftet, idet han hvisker ned i telefonen.

- Hjælp! Kom op hurtigt!

- Hvad er det dog der sker?

Tina lyder forvirret i den anden ende af røret.

- Der er edderkopper, der kravler ud af loftet! Hundrede... nej tusindvis! De kravler i loftet. Hele loftet bevæger sig!

- Værelses nummer?!

- 207!

- Jeg sender nogen op...

Telefonen bipper. Tina smækker røret i. Hun står og kigger på telefonen med skælvende hænder.

- Edderkopper!

Hun gyser. Hun traver ned til viceværten, banker på døren, tager i håndtaget, trykker ned. Døren går op

- HVAD!?

En vrissen fra rummet får Tina til at træde et skridt tilbage.

- Frode?

- Hvem søger mig?

- Det er mig Tina... der er en gæst, der er støt ind i et problem.

- Lad mig lige spise.

- Men...

- HVAD!?

Frode slår en næve i bordet.

- Han siger, at loftet kravler af edderkopper...

Tina bukker nakken.

-Hvad?!

- Vil du se på det?

- Ja... jajajaja jeg er på vej.

Han ser på sin sandwich og lægger den på bordet. Tina ser ud af øjenkrogen, at manden løber ud ad døren.

Frode træder stille ind ad døren til værelse 207. Han skæver til loftet og har trukket skuldrene helt op om ørene. Han træder over dørtrinnet ind til værelset og kigger på loftet.

- Her er jo intet, ingen gang den mindste lille edderkop...

Han trækker på skuldrene og sukker. Hans mave rumler. Han sætter hænderne i siden. Han går lidt rundt på værelset, kigger i krogene, banker på loftet.

- Intet! Jeg blev stoppet fra min frokost for ingenting! Det er for galt!

En grimasse glider over hans ansigt.

- Klokken er lige blevet halv tolv, det er altså MIN pause!

Han tramper ud og smækker døren efter sig.

- At man kan tillade sig det!

Han tramper videre ned ad korridoren.

- Aldrig har jeg arbejdet under så usle forhold, at man ikke engang kan have sin pause i fred som her på hotel Trælleborg! Gudsforladte sted!... TINA! Der var intet! Nu vil jeg spise min frokost i ro og mag, TAK!

Han stamper væk fra Tina og ind på sit kontor. Han sætter sig i stolen, så det knager i hængslerne, og samler maden op, ser på den. Han sætter tænderne i brødet og smiler let.

Manden kommer tilbage med en lille bærepose med madvarer. Han har ret ryg og smiler til Tina, idet han ser hende. Hun smiler forfjamsket tilbage. Han flyver op ad trapperne og videre ned gennem korridoren.

Indenfor stiller han posen ved elkedlen, sætter sig i stolen og ser ud ad vinduet, ned på vejen og de farvede biler, som drøner forbi. Han smiler.

- Hej, jeg er tilbage!

Den blide mandsstemme vender tilbage.

- Endelig!

- Jeg troede, du sagde, at der ikke var andre!

En helt ny stemme blander sig. Feminin. Han krymper sig sammen.

- Har du taget hende med? Igen?

- Ja, jeg havde håbet, at vi kunne hygge os sammen.

Den blide stemme bliver i entreen.

- Jamen, det kan vi vel godt, jeg henter mad til en mere så.

- Det behøver du ikke, jeg er ikke sulten.

- Okay.

Der sker ingenting. Han bliver stående, svajer stille.

- Jeg går en kort tur.

- Men nu er jeg jo endelig tilbage fra mødet.

Den blide mandsstemme er bebrejdende.

- Jeg har brug for luft.

Han smyger sig forbi og går ud i gangen. Kigger ud i stuen og sukker. Tager sin krøllede jakke op fra gulvet, trækker den på og åbner døren. Med tunge skridt buldrer han ned ad gangen, jakken blafre. Op af lommen fisker han et par høretelefoner. Sætter dem i ørene, skruer op for musikken. Han tager sig til hovedet.

- Du kan da ikke bare gå.

Den blide stemme følger med.

- Du skal ikke følge efter!

Han øger farten på sine skridt, skruer op for musikken.

- Kom nu tilbage!

Det er den feminine stemme, som blander sig igen.

- Nej!

- Tag dig ikke af ham så, han vil jo ikke!

- Men jeg har ikke set ham

- Han vil jo så heller ikke se dig!

- Det er jo dig, jeg ikke vil se!

Manden vrisser ad hende gennem sammenbidte tænder. Lyden fra høretelefonerne kan høres.

- MIG?

Han vender sig og nikker.

- Hørte du det? Det er mig, som han ikke vil se! Han burde da ikke få lov at se sig selv... eller dig!

Den feminine stemme nærmer sig.

- Det kan du ikke bestemme!

Han råber det til hende gennem korridoren.

- Vel kan jeg så!

- Men...

Den blide stemme forstummer.

Han står alene i korridoren. Kigger efter dem og ryster på hovedet. En tåre løber ned over hans kind. Han går forbi Tina i receptionen. Kigger kort over på uret.

- Seks minutter i to.

Han mumler, stopper musikken.

- Undskyld mig, hvor er nærmeste bar?

- Du skal ikke lede længe, vi har en her på hotellet.

Han fremtvinger et smil.

- Lige ned af trappen der.

Tina nikker i retningen af en trappe.

-Tak.

Hans skridt bliver stive. Han går ned ad trappen på tæer. Den stille lyd af stof mod sten overdøves af musikken nedefra.

-Kan jeg bede om noget at drikke?

Han lister tilbage gennem korridoren. Uden påvirkning af den stærke cocktail finder han hurtigt frem til værelset.

- Nå der var du jo! siger den feminine stemme.

- Hvad nu?

Han synker sammen.

- Jeg forlanger en undskyldning!

- For hvad?

- Det ved du godt selv!

- Nej, jeg husker det ikke.

Han træder forsigtigt ind i stuen.

- Jeg tror ikke på dig!

- Det er jeg ked af, men jeg fortæller sandheden.

Han går over til tasken.

- Du skal ikke tro, du slipper udenom!

- Undskyld?

- Du skal mene det!

- Jamen, hvordan kan jeg sige undskyld for noget, som jeg ikke husker, at jeg har gjort? Du vil jo ikke fortælle mig det!

- Du ved det jo selv! Det startede jo dengang i Rom.

Han sætter sig med et bump på gulvet, knuger tasken ind til sig med den ene hånd.

- Måske det her kan hjælpe på hukommelsen!

Han sidder med en kniv i den anden hånd.

- Sig undskyld!

Den feminine stemme tordner.

- Jeg forstår det ikke.

Han ryster på hovedet og lægger sig ned, fører kniven op til halsen og sætter den for struben.

- Mærk bladet mod din hals, lad den minde dig om alle de gange, hvor du har behandlet mig dårligt!

- Jeg vil ikke.

Han synker. Hele hans krop sitrer. Tårerne triller ned ad hans kinder i stride strømme.

- Du skal! Jeg vil ikke se dig mere, og det vil Han heller ikke!

Den feminine stemme ler.

- Hvad foregår der her?!

Den blide mandsstemme dukker op idet han spænder musklerne og lukker øjnene.

- Stop det! Du skal forlade stedet nu!

Stemmen bliver hård og bestemt.

- Jeg har ikke gjort noget? Det var hans eget ønske...

Den feminine stemme lyder bebrejdende.

- GÅ!

- Men...

- GÅ. NU.

- Jamen elskede...

- Nej!

- Du vil bøde for det her!

Hendes stemme er hård.

Manden hulker, lange krampagtige jag ryster hele hans voksne krop. Han har et hårdt tag i kniven.

- Slip den, jeg er her for dig nu.

- Jeg kan ikke.

- Jo du kan.

- Nej...

Han sænker det skarpe blad, han kigger på det. Det glimter. Lynhurtigt jager han det ned til hånden, lader det skarpe blad møde den svage hud. Huden flytter sig, underkaster sig, med en lille bevægelse trænger bladet under huden, trækker en linje bag sig hen over håndleddet. Den første røde dråbe titter frem. Efterfulgt af den næste, så en tredje og en fjerde, indtil den lille lyserøde linje er rød. Han kaster kniven fra sig. Den glider ind under sengen. Støder tungt ind i væggen. Han tager sig til håndleddet og knuger hånden om såret. Han råber fortvivlet op. Tager sig selv i det, krummer sig sammen til en lille kugle.

- Er du her stadig?

Han hikster.

- Altid, jeg er lige her.

- Tak

Han rækker ud efter stemmen, lukker øjnene og døser hen.

Manden vågner ved vindens hujen. Han misser med øjnene og kigger sig omkring. Han løfter sin hånd og lader øjnene hvile ved såret. Langsomt rejser han sig og falder fortumlet om igen. Han tager fat i stolen og trækker sig op at sidde, tager sig til hovedet og kniber øjne sammen, kigger over mod vinduet, hvor træet svajer i vinden. Bladene bliver løftet op i små hvirvler og rammer ruden. Han tager sin telefon frem. Tallene står lysende på skærmen: 17:26

- Der står ikke noget om, hvorfor det blæser sådan.

- Det går nok over igen.

Den blide stemme er vendt tilbage.

- Ja, men hvornår? Det larmer så meget.

- Det er nu ikke så slemt, har du det godt?

- Jeg har sådan en hovedpine. Hyletonen vil ikke holde op.

- Tag dine piller, det virker jo altid.

- Men du går altid, du kan jo ikke lide det.

- Nej, men jeg kommer tilbage igen.

- Men jeg vil ikke være alene, igen.

Han vender blikket ned i gulvet.

- Du får det meget bedre, efter du har taget de piller.

- Du hører slet ikke, hvad jeg siger.

- Jo, men du kan ikke gøre andet, jeg skal nok vende tilbage, men du får det kun værre fra nu.

Han rejser sig fra stolen og finder en lille æske med nogle runde piller frem fra sin taske. På plastiklåget står navnet: LEPONEX

Han tager to piller ud af æsken ser på dem og sukker, han lader dem ligge lidt i svælget, før han sluger dem. Han krymper sig sammen, inden han sætter sig i stolen igen. Han kigger lige frem for sig.

- Er du her stadig?

- Jeg er her lidt endnu.

- Du må ikke gå, lover du mig det?

- Du kan godt klare dig, jeg går nogle timer.

- Nej! Du må ikke! Hører du mig? Kom tilbage... kom tilbage.

Han synker sammen ned i stolen. Hans skuldre falder frem og hans hage rammer brystet. En enlig tåre triller ned over hans kind.

- Hvorfor...

Han rejser sig og kigger ud ad det ene vindue. Bladene hvirvler stadig rundt. Hans mave rumler.

- Jeg gider ikke at spise... jeg har ikke lyst!

Han knytter næven og slår sig selv hårdt i maven... og mærker smerten

Han ser på sin hånd. Den lange røde stribe er stadig ved hans håndled. Han samler sig sammen og går ud på badeværelset. Han slår toiletbrættet op og tænder for vandet i bruseren. Han lytter til vandenes rislen ned gennem rørene. Spejlet er dækket af kondens, inden han træder ind i kabinen. Vandet løber ned over hans spinkle krop. Vandet trækker røde spor hen over hans hud. Det våde hår falder ned i øjne på ham. Han tager lidt sæbe i hånden og gnider det ind i håret. Han trækker vejret tungt. Det varme vand sprøjter ud af bruseren. Sæben løber ned over hans ansigt, ned over næseryggen og øjenlågene. Han gnider sig irriteret i øjnene. Hans spinkle krop er helt rød. Han skyller det sidste sæbe af sin krop og står lidt og kigger ind i væggen. Han lader vandet løbe ned over de hængende skuldre, videre ned over brystkassen, der langsomt hæver og sænker sig, ned over maven som har blå plamager. Vandet løber ned over skridtet og ned ad lårene, videre ned af de anspændte lægge og lægger sig i en lille pøl omkring hans fødder. Han slukker for vandet, træder ud og tager hurtigt et håndklæde. Alle de små hår på hans krop har rejst sig. Han gyser. Han tørrer et kighul af i spejlet. To røde øjne med en isnende blå glans stirrer stift på ham i spejlet. Han tørrer sig, finder en stor bluse frem fra sin taske og et par boxer-shorts.

- Jeg burde alligevel finde noget mad.

Han samler sine ting sammen i en lille klump ved stolen. Går ud i gangen og tager sine sko frem og maser dem på. Han binder snørebåndene og samler sin jakke op, kaster et kig på sig selv i spejlet. Han sukker.

Hans trin giver genlyd ned gennem korridoren. Han går ned forbi receptionen og stopper op og lytter. Så går han ud af skydedøren.

Glasdøren går op og manden kommer gående ind, han slæber på en plasticpose. Han går over til receptionen.

- Hej, kan jeg hjælpe?

En ung mand kigger på ham.

- Hvor er Tina?

- Hun er lige gået, hun skulle hjem. Kan jeg hjælpe i stedet?

- Øhh, jeg ville bare høre om det var muligt at låne to vinglas?

- Ja det er det da så bestemt. Hvis du lige vil vente her så længe, så finder jeg nogle.

Manden kigger på den unge mand, kniber øjne sammen og læser skiltet på hans bryst.

- Mange tak det var da venligt af dem, Mark.

- Intet problem.

Mark går ned til baren. Han finder to vinglas og kommer tilbage med dem.

- Værsgo. De skulle meget gerne være rene.

- Tak skal De have!

Manden lægger de to glas ned i sin plasticpose og går, han vinker til Mark. Mark rynker brynene og vinker.

Han træder ind ad døren med plasticposen over armen. Posen udstøder et lille klir og han løfter en lille farvet boks op og placerer den på bordet. Han finder de to vinglas frem af posen og en flaske vin, sætter sig ved bordet og trækker boksen hen til sig. Han slubrer nudlerne i sig.

- Spiser du først nu?

Den blide stemme er vendt tilbage.

- Er du allerede tilbage?

- Ja, jeg kunne ikke vente længere.

- Tak, vil du ikke have et glas?

- Jo tak.

- Det var heldigt, at jeg kunne låne to glas.

Manden skænker vin op i de to glas, han tager selv det ene i hånden og nipper til det.

- Den er ikke helt ringe, hvad siger du?

- Den er ikke dårlig, men den vi fik i Rom var meget bedre!

- Intet slår den.

Manden griner, og slubrer nogle flere nudler i sig.

- Det ser lækkert ud, hvad er det?

- Det er en nudelboks, den er med kylling og sådan. Det smager meget godt, vil du have lidt?

- Nej tak, jeg spiste, da jeg gik.

Manden trækker på skuldrene og spiser videre.

- Hvad var det vi skulle i Rom dengang?

- Jeg skulle til et vigtigt møde, tror jeg?

- Om hvad?

- En bygning.

- Hmm...

- Hvad?

- Kan du ikke forklare mig det, altså det med bygningen?

- Øhh... jo. Det var jo fordi der skulle opføres en ny bygning, de havde set mine tegninger til nogle af de andre projekter, dem kender du jo.

- Ja

- De ville gerne have at jeg hjalp dem med at færdiggøre bygningen, jeg skulle derned for at se området, høre planerne og så tegne nogle tegninger. De skulle godkende dem, inden jeg rejste hjem igen. Det gjorde de også, men de havde hentet en stor italiensk arkitekt ind, som også skulle hjælpe. Da jeg rejste, modtog jeg en mail med en tak og fik sendt pengene for mit fine arbejde. De byggede bygningen og gav den italienske arkitekt alt æren. Sådan forløb det møde i Rom. Men vi to havde en strålende tid dernede inden mødet.

- Det er jo rigtigt. Det var dem, der narrede os.

- Ja, men sådan er det. Jeg prøvede at lægge sag an, men de gav mig en masse penge og sagde at jeg skulle passe på med, hvad jeg gjorde. Så jeg stoppede sagen og fandt mig i det.

- Jeg forstår det nu ikke helt.

- Nej det gør jeg heller ikke selv.

- Du giver ellers normalt aldrig op. Som da vi var børn!

- Det var tider, før mor altså.

- Jeg kender kun tiderne efter det med din mor.

- Ja, det var der vi to fandt hinanden, min far blev aldrig rigtig sig selv, det tog hårdt på ham.

- Hvad er der egentlig blevet af ham?

- Jeg har ikke set ham siden sidst, der hvor han opdagede dig.

- Han blev godt nok vred, men jeg er her trods alt stadig.

- Ja og du var der også i skabets mørke.

- Ja.

Manden smiler.

- Kan du huske, da pædagogen spurgte hvorfor jeg havde blå mærker i ansigtet?

- Ja, hun blev helt hvid i hovedet da du sagde at det var ham, der havde givet dig dem. Hvorfor har du egentlig stadig den kniv, han gav dig?

- Han gav mig den, da mor blev syg. Så jeg kunne beskytte hende.

Manden smiler igen, en tåre triller ned over hans kind.

- Men jeg fik aldrig muligheden for at beskytte hende, men nu kan jeg beskytte dig!

- Ja og det er jeg meget taknemlig for, men du burde altså gå i seng. Jeg tror snart jeg falder i søvn.

Manden rejser sig og tager af bordet. Han smider den tomme boks ud. Han tømmer det ene vinglas i håndvasken og sætter dem tilbage på bordet. Han går ud på badeværelset og finder en tandbørste frem. Han børster sine tænder, så det skummer ham hvidt ud af munden.

Han sætter sig på hug ved sin taske, leddene knirker da han sætter sig. Han tager en plasticpose op ad tasken. Indholdet er en sort, krøllet jakke, et par sorte bukser og en hvid skjorte. Han lægger jakken og bukserne på gulvet. Skjorten fugter han med håndklædet og breder den ud på gulvet. Han sørger for, at der ikke længere er nogle folder. Jakken er stadig krøllet. Han tager nogle sten op af sin taske og lægger dem ned i jakkens lommer. Han går tilbage til bukserne. Dem fugter han også, han hænger også dem ude i entreen.

- Sådan der, det bliver okay.

Han betragter sit arbejde og lister ud på badeværelset igen. Han nynnser. Han kommer krybende tilbage og slukker alt lyset til der er mørkt og lægger sig til rette i sengen.

Han sørger for at pakke sig godt ind i dynen, næsten som en pølse i svøb. Han folder hænderne over kors på brystet. Han messer en remse op.

- Lad intet som vil mig ondt trænge gennem dette skjold

Lad ham som venter med sin dolk, vente i evig tid

Værn mig mod nattens golde

Værn mig mod det onde.

Han slår øjne op og lader sine arme falde ned langs siden.

- Argh, min alarm for pokker!

Han fumler med at finde sin telefon i mørket. Lyset er skarpt og han misser med øjnene. 23:11. Han mumler og finder en alarm han er tilfreds med og slukker telefonen igen. Han lægger sig igen ned under dynen og gentager den lille seance.

Han sørger for at pakke sig godt ind i dynen, folder hænderne over kors på brystet og messer remsen op.

- Lad intet som vil mig ondt trænge gennem dette skjold

Lad ham som venter med sin dolk, vente i evig tid

Værn mig mod nattens golde

Værn mig mod det onde.

Han døser hen og falder i søvn.

Hans alarm ringer. Han åbner øjnene, fumler efter telefonen. Han rammer snooze knappen.
05:30

- Tag din medicin med det samme. Du skal jo til møde i dag.

Den blide stemme er søvndrukken.

- Men hvad så med dig?

- Jeg går en lille tur.

- Det må ikke blive som i Rom...

- Hvad mener du?

- Du ved jo godt, hvem jeg snakker om!

Stemmen sukker dybt. Alarmen ringer igen. Manden strækker sig og får fat i telefonen og slukker alarmen.

- Skal vi igennem det en gang til?

- Det var ikke mig, der bad dig om at tage en anden med hjem!

- Men jeg har jo undskyldt!

- Men kan jeg stole på, at du ikke vender tilbage med hende?

- Ja... jeg ønsker ikke at hun skal skade os mere.

- Jeg skal nok tage de piller så.

Han sukker.

- Tænk på hvordan det er gået de sidste par gange til dine møder.

- Helst ikke, jeg har jo ikke haft noget at lave siden Rom.

- Derfor skal du være klar i hovedet i dag! Du kan sagtens gøre det her!

- Tak.

Manden skubber dynen af sig og sætter sig på sengekanten. Han rejser sig og finder sin taske hvor han efterlod den i går. Han tager den med ud på badeværelset. Han finder en kam og noget voks i taskens ene rum. Han stiller det fra sig ved håndvasken og griber sin tandbørste. Han børster sine tænder til de skinner hvidt og spytter det røde tandpastaskum ud i vasken. Han skruer låget af bøtten med voks og kører to fingre rundt i kanten. Han smører det på kammen med øvet hånd. Han tæmmer sit pjuskede morgenhår.

Han samler den hvide skjorte op fra gulvet og tager den på, glatter den lidt. Han finder de sorte bukser og hopper i dem, stopper skjortebunden ned i bukserne. Han tager jakken ned fra bøjlen og lægger stenene tilbage i tasken, tager jakken på og kigger på sig selv i spejlet.

- Det er da ikke så tosset? Jakken er blevet fin igen, og skjorten er heller ikke værst, men bukserne kan man nu godt se har ligget længe... er du allerede gået?

Han ser sig omkring og sukker.

- Ja ja da, når det nu ikke kan være anderledes.

Han lister ud af badeværelset og ind til sengen igen. Han trækker betrækket af dynen og puden og folder det nøjsomt sammen. Han folder pænt lagnet sammen bagefter.

- Jeg håber virkelig, at det hele ordner sig i dag...

Han sætter sig i stolen med den gamle bog. En uro breder sig over hans krop og hans ene ben ryster ustandseligt. Han rejser sig fra stolen og går rundt i små cirkler.

- Jeg skal være ude klokken ni... klokken er kun kvart over seks. Mon jeg burde gå planen igennem?

Han lægger bogen fra sig i stolen og finder noget papir og en kuglepen frem fra sin taske. Han begynder at gå i cirkler igen, mens han mumler. Han laver små kruseduller på papiret. Han ser ud ad vinduet.

- Sikke dog det stadig blæser, mon der står noget om det...

Han tjekker telefonen igen.

- Der er stormvarsel. Har du hørt det? Det bliver storm senere! Gud ja, du er her jo ikke...

Han slukker telefonen og sætter sig med papiret i stedet. Han sidder og tegner, små kruseduller begynder at tage form som et ansigt. Et mandsansigt kigger på ham fra papiret med et lille smil. Han smiler tilbage til tegningen.

- Hvor det klæder dig at smile.

Han lægger tegningen ind i bogen. Han rejser sig og begynder at gå rundt i værelset for at finde alle sine ting. Han åbner skabene og kigger, samler sine ting sammen ude på badeværelset og lægger det ved tasken, pakker tøj ned og derefter voksen og kammen. Til sidst lægger han bogen ned i tasken.

Han går en runde mere. Han lægger sig ned på knæ og kigger under sengen.

- Hov den må jeg hellere huske at få med mig... tænk hvis far kommer og vil have den tilbage.

Han trækker kniven ud og lægger den i tasken.

- Hvad blev klokken mon? Er den allerede 8:30, tiden går stærkt når man tegner.

- Det må du nok sige...

- Er du allerede tilbage?

Manden smiler.

- Du tog en lille portion... skal vi ikke tjekke ud og så finde noget morgenmad? Så kan du tage en pille mere bagefter?

- Lad os da endelig gøre det!

Manden tager tasken på ryggen og retter på tøj en ekstra gang. Han kigger på sine sko og tager dem forsigtigt på.

Den blide stemme snakker i en stødt strøm bag ham.

- Jeg tror på, at du får den aftale i hus!

- Tak, men lad os ikke snakke mere om det nu... jeg ryster helt bare ved tanken.

- Det er op til dig.

Manden tager sengebetrækket i hånden og åbner døren. Han smækker den efter sig og tager prøvende i dørhåndtaget. Han støder ind i en dame på vejen.

- Undskyld.

Kvinden kigger på ham med sammenknebne øjne.

- Godmorgen, må De have en dejlig dag! Kan jeg spørge Dem om Deres navn?

- Hvis navn?

- Dem?

- Hvem

- Dig...

- Meg? Hvorfor du så sige *dem*?

- Det er høfligt?

- Nå... jag er Olga, rengjøringskon!

- jamen det var da belejligt, ved De hvor jeg skal gøre af disse to vinglas? De er lånt nede fra Deres bar.

Han løfter de to glas. Olga kigger på dem og peger på hendes rengøringsvogn.

- Der.

- Tak

Han går over til vognen og lægger glassene ned i en balje med vand.

- Olga, nu du er her, kan du anbefale en god morgenmadsrestaurant med amerikansk buffet?

Han kigger smilende på hende med løftet øjenbryn. Hun ser på ham med store øjne og trækker på skuldrene.

- Jag ikke forstå hva du sige til mig

Hun skubber vognen forbi ham og fortsætter til det næste værelse.

- Men tak, De må have en god dag alligevel Olga!

Han vinker til hende og hun løfter hånden. Hun ser på sin hånd og så på ryggen af manden. Hun ryster på hovedet.

- Godmorgen Tina og godmorgen Mark!

- Godmorgen

- Jeg skal tjekke ud.

- Ja, Mark tager du dig af dette her?

- Ja, hvilket værelse?

- Værelse 207

- Jeg håber De har nydt deres ophold.

- Det har jeg i den grad.

Han smiler og lader kortet glide hen over disken og Mark tager imod det.

Han vender sig om.

- Skal vi to gå?

- Ja lad os finde et sted at spise!

Den blide stemme følger ham.

Stemmerne forstummer bag døren som glider i.

Tina lister hen til Mark. Hun ser på døren, der er gledet i og ser så på Mark med mistroiske øjne og hvisker:

- Syntes du ikke også, at det var mærkeligt at han hele tiden bare snakkede med sig selv?

 # Emma Agnete.

TIRSDAG D.14. JANUAR

En pige løber ind i foyeren, med store pupiller, svedende, og falder over sig selv. Hun hopper op på begge ben, og tager sig til knæet, idet hun ryster og skælver over hele kroppen, mens hun bevæger sig op til skranken. Gennem hele foyeren på vej hen til skranken, har hun dryppet på gulvet og efterladt beskidte fodspor. Mark ser på ned hende og en trækning rammer hans pande, så den rynker. Han vender øjne. Hun småløber hen til ham, mens hun hiver sig selv gentagne gange i håret og bliver ved med at se sig over skulderen.

- ”Hej kan jeg ikke godt please få et værelse hurtigst muligt jeg har travlt.” Hun bider sig i neglen for at stoppe sin skingre talestrøm.
- ”Jo, der er et ledigt på...”
- ”Det tager jeg!” Hun stikker hånden ned i tasken og leder efter sin pung. Hun bevæger sig hurtigt mens hun roder tasken igennem og finder kreditkortet. Uden at se på prisen, lægger hun sit kort ovenpå maskinen, med det samme hun tager det op af pungen og løber.
- ”Hey, du har glemt kortet til døren. Det er værelse 207.”

Hun snurrer rundt på hælen, løber tilbage til Mark for at tage kortet og springer hen til trappen. Hvert trin hun tager, springer hun to over, mens hun igen hiver sig i håret og bider sig i neglen. Hun skynder sig hen til dør 207 og scanner kortet flere gange, mens hun hopper på stedet. Hun kommer ind på værelset og lægger al sin vægt mod døren, som larmer når den lukkes. Inde på værelse låser hun døren med det samme og stiller en stol i spænd med dørhåndtaget. Hun ser rundt i rummet og løber hen til vinduerne for at trække de store gardiner for. Hun ryster, hiver og flår, men gardinerne er store og tunge. En skikkelse bevæger sig uden for det ene vindue nede på gaden, og et lille hvin undslipper hendes læber. Hun falder sammen på gulvet, ryster og flår sin taske af ryggen for at fiske sin mobiltelefon op.

Bagskærm fjernes, SIM-kort tages ud, batteri hives ud. Bagskærm knækker, SIM-kort klippes og batteri i toilettet.

Gardinerne ved det andet vindue bevæger sig, og hun kryber sammen hen mod sengen. 1 dyb vejtrækning. 2 dybe vejtrækninger. 3 dybe vejtrækninger. Hun bliver nede på alle fire og kravler: først den ene arm, så den anden arm, det ene ben, det andet ben, hen mod vinduet. Hun bider sig i fingeren 1 meter fra vinduet og rejser sig op på det venstre ben. Den sidste

meter slæber hun sit højre ben med sig og trækker gardinerne fra. Vinden blæser ind på værelset, så hun er ved at falde bagover. Vandet drypper igen fra hendes ansigt, idet hun ser efter den gren der fløj ind på værelset.

Grenen falder, kinden bløder, vinden blæser. Ingen på gaden, træet vajer, blade på jorden flyver over alt.

Hun tygger hårdt sammen, en åre pulserer i hendes pande, og hendes muskler syrer, da hun prøver at lukke vinduet igen. Hun ser en skikkelse udenfor igen, og lader endnu et hvin undslippe hendes læber. Hun løber hen til tasken og vender bunden i vejret på den. Alle genstande i tasken falder ud.

En saks. En trøje. En pung med rejsekort, dankort og småmønter. En tom vandflaske fra COOP. Pas. Bind. Et billede af hende og en fyr. Sokker. En halskæde fra fyren på billedet. Hun kigger nærmere på vedhængen og ser, at det blinker blåt bagpå. Vedhængen er ikke en sten, men en GPS. Hun hiver kæden fra hinanden og smider den, mens hun går ud på badeværelset med GPS'en og saksen. Tårer løber ned ad hendes kinder, mens hun hulker og klipper i GPS'en. Ledningerne blottes, og gnistrer når hun klipper dem over.

Hun tørrer øjnene og bevæger sig hen mod vinduerne igen. Træet ligger næsten ned nu, men det er svært at se i månens skær. Hun bider i sin lillefingerne, det der er tilbage af den og går hen mod værelsesdøren. Hun åbner døren og spjætter, idet hun ser Olga.

- ”Undskyld, jeg glemte vejen til receptionen, kan du fortælle hvor den er?”
- ”Jag inta forstå, hva du sige til mig?”

Hun trækker på skuldrene, rynker brynene og vælger at gå til venstre. Hun bevæger sig langsomt og observerer hele tiden hvor hendes næste skridt skal være. Hun finder trappen til receptionen og spændingen i hendes skuldre løsner sig, idet hun puster ud efter at have holdt vejret. Hun lister over til Mark for at undskylde, men da et lyn slår ned, ser hun en sort skikkelse uden for. Spændingerne i hendes skuldre vender tilbage, hun skriger, drejer rundt på hælen og springer op ad trappen, fire trin ad gangen. Elevatorens ankomst til anden sal er lang tid efter hendes løb på trappen, da hun når at have indfundet sig på værelset med låst dør og stol foran, inden elevatoren når anden sal.

 # Nicoline

ONSDAG D.15. JANUAR

Liv fumler med kortet, mens hendes hænder ryster og drypper. Åbner døren, lukker døren og sætter sin skuldertaske ind i skabet. Hun kigger sig i spejlet. Kigger rundt og åbner døren ind til badeværelset. Smider jakkesættet, hænger det til tørre og lægger forsigtigt smykkerne ved vasken. Hun tænder hanen, og skruer op for varmt vand. Mærker efter og dypper fødderne ned i vandet. Hele kroppen er under. Lukker øjnene, smiler, kigger, hænderne bevæger vandet frem og tilbage. Armene folder sig ud over badekarrets kant og skubber sig op. Hun tager et håndklæde og svøber det om sig.

Hun finder kaffe og en kop frem. Kaffen glider i koppen, som sprøjter og flyder over. Hun tager et blad fra tasken og vender tilbage til badekarret. Hun synker helt ned. Foden sitrer, da noget kilder mellem tærerne. Hun fisker en tracker op af vandet og holder trackeren op mod lyset, drejer og vender den. Kaster den i toilettet.

Sæbeduftende og varm trækker Liv papirkurven hen til sengen og sætter sig med kaffen. Hun finder sin taske frem og krybber under dynen. Mapper, papir, blyant, computer. Blyanten ridser hurtigt ned på papiret, som hun med systematisk lægger i mapperne. Computeren står tændt. Tasterne presses op og ned og hun river papir i stykker, som hun kaster mod papirkurven. Rammer ved siden af. Maven rumler. Hun roder tasken igennem og finder en kiks. Hun streger over, markerer. Papir falder på gulvet.

Hun standser og lytter. Springer ud af sengen og går ud ad døren. Hun banker hårdt på ved værelset ved siden af. En kvinde åbner døren og står med en baby i den ene hånd, mens hun holder tre andre børn fra at løbe fra hende.

- I larmer og forstyrrer mig!

- Du må meget undskyldte, jeg har mange ting at se til lige nu... som du kan se.

Kvinden smiler.

- Jeg arbejder med noget stort lige nu, og det ser ud til, at du har meget mere ferie, end jeg har.

Liv vender sig om. Tager fat i håndtaget til sit værelse og smækker til. Hun ser sig i spejlet, retter håret og går på toilettet. Hun sidder og scroller igennem medierne, mens hendes hænder ryster. Mobilen falder i toilettet. Hun tager den op, vrider håndklædet ved vasken og trykker det mod skærmen. Fylder et glas med vand og tager en håndfuld piller.

Mobilen ringer. Hun møver sig ind under dynen og tager den, mens hun holder den oppe med skulderen og rykker computeren tættere på.

- Den er næsten klar...

Hun bøjer sig ned og fumler mellem papirerne.

- Giv mig et øjeblik og jeg sender den til dig.

- Ja... Det er godt. Hej

Liv rykker sig pludseligt og spilder kaffen ud over det hele. Smider mobilen. Sorte linjer hen over computeren. Længere, længere. Computeren går ud. Kaffen breder sig ud over håndklædet.

- Pis! Satans også!

Hun rejser sig og vandrer frem, tilbage, frem og tilbage. Kigger ud ad vinduet. Blade og kviste hvirvler rundt, slår og dunker mod ruden, mens mørket falder på. Bogstaver vender og drejer sig op og ned ad papirerne. Liv kigger op i loftet, på papirerne, mapperne... kaffepletterne. Hun skovler det hele sammen og skubber papirerne og mapperne mod kanten af sengen, hvor de fleste falder ned i papirkurven, og andre svæver ud over gulvet.

Det banker på døren. Liv vender sig om mod døren og åbner den på klem. Olga skuler ind.

- Jag ar her for at gøre rent

- Jeg har desværre ikke tid lige nu...

Olga masser døren åben og skubber rengøringsvognen fremad. Liv mister balancen og håndklædet falder ned, mens Olga kigger på hende.

- UD!

Liv trækker håndklædet om sig og kaster sig over vognen, som hun skubber ud sammen med Olga, så lukker hun døren hårdt i og skynder sig i tøjet. Tøjet klæber sig til hende, mens hun rykker på jakkesættet og retter håret. Hun finder sine smykker og smører læbestift på. Hun tager kortet, lukker døren bag sig. Liv ser ned ad gangen, får øje på Olga og nærmer sig hende.

- Mit værelse er klar nu. Hvis du vil være sød, så har jeg spildt lidt kaffe. Jeg håber ikke, det gør noget.

- Jag inta forstå, hva du sige til mig?

- Mit... Værelse... Er... Klar...

Liv drejer hovedet og peger hen mod døren, da hun kigger tilbage mod Olga, er hun væk. Elevatoren er optaget. Går ned ad trappen, hælen knækker og hun falder. Hun smider skoene på trappetrinet og humper på bare tæer ned til baren. Der er få mennesker i baren. Liv sætter sig på barstolen. Mojito, Vodka, Martini, Paloma, Cuba, Isbjørn, Pinacolada, Moscow Mule. I baren tager hun billeder af drinksene. Vender, drejer sig foran kameraet. Klik.

En kvinde kigger på hende, og smiler og vifter til hende.

- Ej hei, Liv! Hvad laver du her? Det er nok godt lang tid siden!

Liv sætter sig over til hende.

- Hej Marianne, jeg havde aldrig troet, at jeg ville finde dig her.

- Det var nu heller ikke meningen, at jeg skulle finde... dette hotel. Jeg skal til bryllup i morgen og der var ikke flere værelser tilbage. - De talte forkert - Man må jo tage, hvad man kan få og det her hotel var tættest på. Og ved du hvad, det vildeste skete for mig her forleden. Min kæreste friede til mig, da vi var på krydstogt, det var helt vildt!

Liv nikker.

- Nå men... Liv, hvad med dig?

- Ja emhh... Jeg har haft travlt med at arbejde.

- Ej! Hvor er du bare kedelig, der er da et eller andet, du ikke fortæller mig.

- Jo, det er der måske...

- Hvem er det, sig det, kom nu sig det nu!

- Der er ikke noget.

Marianne løfter øjenbrynene, vender øjnene og sukker.

- Er du virkelig ikke kommet videre i livet? Det er typisk dig, Liv. Nå ja klokken er mange og jeg har en lang dag foran mig i morgen. Vi ses Liv, hyg dig med dit arbejde.

Marianne forlader baren og Liv. Liv finder billederne frem fra tidligere og photoshop`er dem. Over billederne skriver hun. "It's party time!". Derefter uploader hun billederne. Hun rejser sig og er på vej ud af baren, men bliver standset af en mand.

- Er det ik koldt med de bar tær?

- Jo det er det vel

- Receptionen har nogle sutsko, du kan låne, skal jeg hente nogen til dig?

- Ja det må du godt, jeg har alligevel ikke flere sko tilbage

Liv griner. Stemmen runger i baren.

- Bliv her, jeg kommer tilbage om lidt

Liv sætter sig tilbage på stolen. Bordet er fyldt med glas. Bartenderen har en kvittering i den ene hånd og et fad i det andet, mens han nærmer sig bordet. Fadet slår mod bordet. Drinksene placeres. Kvitteringen svæver hen til Liv og kigger på hende. Liv glori på bartenderen, som vender sig om og smutter.

Manden springer tilbage med sutsko flagrende i hånden. Han lægger sig på knæ og anbringer sutskoene om fødderne på Liv.

- Sådan, så er det klaret!

- Tak... Skal vi stikke af?

- Hvorhen?

Liv blinker til ham.

- Kom med.

De lister væk fra baren, og smutter ind i elevatoren. Op. Op. Stop. De stiger ud.

- Vent her!

Liv skynder sig hen til værelset. Åbner døren. Trækker tasken over skulderen. Tænder lyset på badeværelset. Slukker det igen. Kigger under sengen, i skabet, ved vinduet. Sutskoene bevæger sig mod gardinet. Liv hopper ud af sutskoene og træder på noget under gardinet. Hun samler en halskæde op. Klikker den rundt om halsen og går over til spejlet. Hænderne løfter i håret og løsner knapperne. Halskæden putter hun ned i tasken. Hun slukker lyset og lukker døren bag sig. Liv kigger ned af gangen mod elevatoren. Han er væk.

- Hvad havde jeg regnet med... Jeg vil altid være alene.

#Julie.

TORSDAG D.16. JANUAR

Jeg tager i håndtaget, der er stille, tæller til tre og åbner døren. Jeg bliver ramt af solen, den fylder rummet med støv. Tager en dyb indånding og går ind

- Er du ikke spændt på det her An

Jeg kigger ned i gulvet, kaffepletterne er smeltet sammen med det grønne gulvtæppe. Jeg kigger op. Sophie tramper ind med telefonen i hånden. Bling, Bling, Bling

- Altså hvis det ikke var for den overfyldte papirkurv og det rædselsfulde navn trælleborg, så er her da okay, hun sukker og smiler.

Jeg går over til vinduet, jeg hviler hånden på kanten, kan mærke støvet. Jeg skubber det forsigtigt op. Mærker vinden, mærker hvordan den leger med bølgerne i mit hår. Jeg står her bare, forstenet. Kigger ud. Jeg når lige at se et glimt af rådyret før det springer gennem det våde græs og ind bag træerne. Solens stråler får vandet i græsset til at skinne. Jeg mærker stikket, følelsen farer op gennem min krop og får blodet til at forsvinde, *kontrol*, jeg ryster på hovedet, fokuserer på mærkerne i vindueskarmen som mine hænder har efterladt, fylder mine lunger med luft og vender mig om. Sophie ligger i den side af sengen længst mod døren, hun kigger op. Jeg smiler uden at føle glæden og går over til hende. Jeg sætter mig på kanten af sengen. Fjedrene giver efter. Sophie kigger på mig med et undrende blik. Jeg sukker

- Er du sulten
- Det er jeg vel
- Jeg kiggede på menukortet da vi kom ind, de har spaghetti

Min mave rumlede ved tanken. Bling, Sophie vente sig om mod sin telefon. Jeg kiggede ned i gulvet.

- Jeg må lige tage den her, finder du ud af hvad du vil spise.

Hun rejser sig, og forlader rummet. Alene

Vandet fra bruseren, får musklerne i min krop til at falde sammen. Jeg trækker hovedet tilbage, mærker hver enkelt dråbe. Verdenen forsvinder. Jeg tager en dyb indånding, slukker for roen, og træder ud i kulden. Børster tænder, reder hår, stopper op. Stopper op ved synet af en person der kigger på mig, jeg kan ikke genkende hende, men hun står der. Jeg prøver at finde hende, men hun er så langt væk. De siger alle sammen at det nok skal gå, de siger at der ikke var min skyld, men hvis var det så? Jeg mærker stikket, tårerne, stop.

Jeg skubber døren forsigtigt op til værelset, her er stille. Sophie ligger sammenrullet i sin dyne, *need my beauty sleep*, den neon grønne farve fra brillerne, lyser op i mørket.

Jeg ligger i sengen, mærker hvordan madrassen omfavner min krop. Jeg lukker mine øjne, *sov, jeg ber dig sov*, jeg vender mig om, prøver at fokuserer på månens spejlinger på væggen, og på gardinernes bevægelse. Men den sniger sig ind på mig, følelsen, jeg mærker den fra lang afstand, ved jeg ikke kan undgå, mit hjerte begynder at hamre, jeg vender mig, kigger

op, jeg vil flygte men kan ikke, *stop*, kulden og varmen rammer mig samtidig, og hele min krop ryster, *jeg kan ikke*, jeg vender, trækker benene op under brystet, prøver at komme fri, vrider mig, men giver op, panikken rammer mig med et slag. Jeg rejser mig, prøver at kigge på den lille ravne i væggen, fokuserer, men rummet drejer rundt. Mit hjerte slår mod mit bryst, bare jeg ikke vækker Sophie. Billedet springer frem, jeg undviger, men bilen, bilen og lyset, det lys som hele tiden har været grønt, var rødt.

Tårerne triller ned ad mine kinder, mine hænder ryster, alting snurrer rundt. Jeg rejser mig. Stoler på min krop, jeg vakler hen mod min taske, falder sammen. Jeg begraver hovedet i mine knæ, vil bare forsvinde, mit hoved dunker. Jeg finder kæden, knuger stenen ind til mig, dens varme fylder mig med savnet, mor, jeg strammer mit greb, knuger den ind til mit hjerte. Jeg lukker mine øjne og mørket omfavner mig.

#Sara

FREDAG D.17. JANUAR

Solen skinner en hel million på parkeringspladsen. Det skinner flot fra de mange biler. En flot mørkegrå bil, i sportsdesign, kommer kørende ind på parkeringspladsen. Selvom den er mørk, får den en flot refleksion, når solens stråler rammer den. Ruderne er mørke, har et sort skær, men så man stadig kan se personerne. Den har fire runde ringe, ligesom nogle af de andre biler, en Audi. Den drejer ind i mængden af de andre biler. R8 står der bag på den. Ender ind imellem to større biler. Ud fra mængden af biler kommer 2 unge mennesker. En mørkhåret kvinde, som er iført sorte korte støvler formentligt ruskind med en lille hæl, en blanding af bordeaux og mørkerød kjole, en habit jakke og en sort taske, samt en rosafarvet kuffert. En mand, som er iført sorte sko, sorte bukser, en lyseblå skjorte, blå slips og mørkegrå frakke, samt en sort kuffert.

Ny dag, nye personer. Altid en eller flere nye personer for hver dag. Kedeligt bliver det aldrig. Altid de samme rutiner: en ny person kommer ind ad hovedindgangen, går turen direkte hen til Tina eller Mark, alt efter tiden på dagen. Utroligt så mange forskellige mennesker, der kan ses på en dag. Nu kommer to unge mennesker, en ung kvinde og ung mand. Hver især med en kuffert.

- Hej, hvad kan jeg hjælpe jer unge mennesker med?
- Jeg har bestilt et værelse til 2, under navnet Cullen.
- Okay. Jeg kan se det er værelse 207. Her er deres nøgler.
- Mange tak.
- I må have et godt ophold.

Åben luk, åben. Op ned, op ned. Sædvanlig rutine, på alle timer af døgnet. Nu tid til at åbne. Denne gang to unge mennesker. En middelhøj kvinde, langt brunt hår, grå øjne og almindelig kropsbygning. En høj mand, høj, brunt hår, krystal-blå øjne og muskuløs bygning. Deres spejlbillede spejles to gange. Hver sin side. Så fine. Op skal de, 3. sal. Tid til at åbne, ud går de og lukke igen.

Lys, altid godt med lys, selvom mørke også er godt. Hvornår det lyst bestemmer solen vel, men gardinet og stikkontakten kan også have en betydning. Fascinerende hvordan forskellige ting, kan få det samme til at ske.

Bip og klik. De to sædvanlige lyde lige før døren går op. Vedkommende der overnattede i går, tog af sted i dag. Det bare den sædvanlige rutine. 24 timer værelse.

- Man kan godt se forskellen, på det til i forhold til hvad vi er vant til.

- Ja, det ved jeg godt. Men det nu meget hyggeligt.
- Det okay, i det mindste ikke et rottehul som hotel Seattle, da James blev snydt.
- Nej, der blev han snydt.
- Men lad os hellere stille vores ting, så vi kan se resten af hotellet Emma.
- Lad os lige tage en kop kaffe inden. Ingen grund til at forhaste os, vi har rigeligt med tid.
- Fint, hvis du insisterer.

Hun går hen til det lille bord, hvor der er en elkedel og noget til te og kaffe.

- William tænder du ikke tv'et? Og vil du have te eller kaffe?
- Det kan jeg og kaffe tak.

Han smiler til hende.

Hun hælder vand i elkedlen. Hun tager et rør med kaffen og hælder i en kop. Bagefter lægger hun et teblad i den anden kop. Hun venter tålmodigt på at vandet er kogt færdigt. William står og kigger ud ad vinduet, ud på en hyggelig lille gade. Han trækker det store og mørke gardin for, men det er lidt tungt.

- Jeg ringer lige ned til receptionen, for at hører om de har nogle snacks man kan købe.
- God ide.

Han går hen til telefonen. Han kigger på siden af telefon. Der står nummeret heldigvis. Han taster nummeret ind og trykker på tasten med den lille telefon. Bip Bip lyder det fra den.

- Hotel Trælleborg, der er Tina?
- Hej det er William Cullens fra værelse 207.
- Hvad kan jeg hjælpe dem med?
- Jeg vil bare hører om det er muligt at købe nogle snacks eller noget chokolade, her på hotellet?
- Ikke lige her, men overfor hotellet ligger der en lille kiosk.
- Mange tak for hjælpen, og fortsat god dag.
- Jo tak og i lige måde.

Han lægger røret på og kigger over på hende. Hun går til ham og giver ham et kys på kinden. Han tager hendes hånd. De går ud ad døren og møder Olga. De lukker døren.

Åbner igen. Det er det nydelige unge mennesker igen. Holder varmt hinandens hænder. Han trykker på 0. Det stuetagen. Lukker igen. Han kysser hendes kind. Få sekunder går. Åbner igen. De går ud. Lukker igen.

2 mennesker, 1 menneske, 5 mennesker og flere og flere. Jo flere jo bedre, det giver mere handel og flere penge. Her kommer to unge mennesker. En kvinde og en mand, meget formelle. De går hen i den usunde afdeling.

- Emma hvad siger du til lidt chips og noget chokolade?

- Det lyder lækker, lad os lige købe en sodavand med på vejen også.

- Helt fint med mig.

En mørk chokolade og to poser chips, barbecue og havsalt. En sodavand, faxekondi, kommer også lige med. Kassen er ikke så fyldt lige nu, så de kommer hurtigt til. Ud ad døren går det.

Døren åbner og ind kommer de igen. Han lægger tingene på sofabordet og derefter hen, og hænger jakken, samt tager skoene af. De samme gør hun. Hun går hen og rør hurtigt ved elkedlen. Den er stadig varm nok. Hun hælder vand i begge kopper. Først stiller hun koppen med kaffen på bordet. Bagefter putter hun lidt sukker i sin og tager også den hen på bordet. William sætter sig i sofaen og åbner chips poserne, samt chokoladen. Hun sætter sig også ned i sofaen, men svinger benene op og ligger sit hoved på hans skød. Han griber fjernbetjeningen og tænder for tv'et. Han finder et tv-program de begge gider se. Hun stikker hånden ind i posen og tager en nogle chips. Hun kigger på ham og smiler. Han smiler tilbage og stryger sin hånd over hans ansigt. Det går der flere timer med.

En lille rumlen kommer fra hendes mave og en lidt større rumlen kommer fra hans mave.

- Måske vi skulle gå ned og få noget mad?

- Det lyder som en god ide, jeg er i hvert en smule sulten.

- Fint så går vi bare ned og får noget mad.

- Kan vi bede om et bord til 2?

- Ja, det finder jeg.

De følger med tjeneren. De kommer over til et lille hyggeligt hjørne.

- Er dette godt nok?

- Ja det er fint, tusind tak.

- Det lyder godt, jeg finder lige 2 menukort til dem.

Tjeneren går for at hente menukort. William trækker stolen ud for Emma. Hun går hen foran og William skubber stolen ind. Hun sætter sig ned. Han kysser hende på kinden og hvisker ind i hendes øre: Jeg elsker dig. Han sætter sig ned. Emma smiler stort og hvisker tilbage: Jeg elsker dig. Tjeneren kommer tilbage med to menukort. Efter 10 minutter har de bestilt mad.

- Det da smager da godt.

- Mmm meget.

Emma drikker det sidste af sit glas vin. Hun stiller det forsigtigt på bordet. Hun slikker sig om læberne og kigger på William. Han smiler og lægger sit bestik på tallerkenret.

- Skal vi gå op?

Emma tænker lidt og kigger ud ad vinduet.

- Det kan vi godt.

Hun bider sig i læben og kigger intenst på William. Han ser lidt forvirret ud i starten, men lyser helt til sidst. Det rejser sig og betaler for regningen. De går mod elevatoren idet William løfter Emma op i sin favn og bærer hende resten af vejen op til værelset.

Han sætter hende ned lige ude foran døren. Han hiver nøglekortet op af lommen og holder den hen foran scanneren. Klik lyder det og han åbner døren. Emma går først ind og bagefter William. Hun går hen tager skoene af og smider sig i sofaen. William kommer og læner sig ind over hende. Han kysser hende en enkelt gang.

Hun lægger armene om hans nakke og skubber ham ned til hende. De kysser og holder det længe. Hun sætter sig lidt op så der plads til ham. Da han har sat sig ned, læner han sig længere ned over hende. Han placerer sine hendes hænder på hendes talje. De tilfældig kys, bliver flydende og en takt. Hun tager fat i hans slips og trækker ham endnu længere ned til sig. Hun binder forsigtigt og langsomt hans slips op og kaster det over på bordet. Hun placerer sine hænder på hans skjorte. Hun giver fat omkring kraven. Åbner en knap efter.

Hun svinger benene om hans krop og placerer sine arme om hans nakke.

- Sengen nu!

Hun smiler og kysser ham. Han rejser sig op og går over roligt til seng. Han læner sig forsigtig ned og hun lægger sig sengen. Hun hiver fat i hans arm og vælter ham ned i sengen. Hun tager fat i skjorten og tager den af ham.

Hun placerer sine læber på hans hals. Hun kysser ham roligt. Fortsætter rundt på halsen. Han udstøder et støn. Han holder om hendes talje. Hun fortsætter lige så stille ned af hans krop.

Rolige og langsomme kys. Hun fortsætter helt ned til buksekanten. Hun lyner stille hans bukser ned og begynder dem af ham. Han tager dem selv helt af. Han har kun boxershorts på.

Han vælter hende. Om på siden. Kysser hende hals. Op mod munden. Han trækker sin hånd ned til underkanten af kjolen. Hans hånd er på låret. Han kører den stille op. Kjolen sniger sig med op. Han er ved underlivet. Han kysser hendes lår. Op mod underlivet. Hænderne kører videre op ad taljen. Op ad maven. Skubber kjolen længere op. Han fortsætter kyssene. Fra underlivet til taljen. Taljen til maven.

Hun hiver fat i sin kjole. Trækker den over hovedet. Han tager fat i den og kaster den ned på gulvet. Han giver hendes hals et kys. Et lille støn kommer ud fra hendes hede læber. Kyssene fortsætter. Halsen ned til det bryst. Skilningen mellem bryster. Han kysser lidt hårdere. Han hænder føres om bag på ryggen. Åbner stille BH'en. Trækker stropperne ned over skulderne. Tager fat om skålene og hiver den af. Ender på gulvet.

Han kigger på hende. Hun nikker. Deres læber mødes i et kys. Placere sine læber på halsen. Rolig og faste kys. 3 sug. 3 mærker. Grebet om hans nakke er fast. Hun fortsætter ned mod brysterne. Hendes blik fortæller hun nyder det. Stønnen kommer. Kyssende bliver mere faste og intense. Han fortsætter længere ned. Brysterne. Ned over maven. Ender ved underlivet. Hun griber desperat fast i kanten på de, dejlig bløde, sorte nylonstrømper. Han fører dem stille ned over hendes ben. Han hiver dem af. Desperat griber han fat i kanten. Trusekanten. Hun kigger intenst, men spørgende på hende. Hun nikker og smiler. Han hiver dem ned. Fører dem ned over benene. Ender på gulvet.

Hun vælter desperat rundt. Hendes tur. Hun placerer læberne på halsen. 1 sug. 1 mærke. Endnu et sug. Endnu et mærke. Fortsætter ned. Ned til brystkassen. Fast rytme. Mere intense. Brystkassen ned mod maven. Bullerne indimellem fra sixpacken. Et støn kommer fra ham. Hun griber om kanten på boxershortsene. Hiver dem af. Kaster dem ned på gulvet.

Han vælter hun om. Kigger kort ned. Kigger på hende. Placerer sine læber på hendes. Stiller bevæger han sig ned mod hende. Stille placeres den ved underlivet. Trænger roligt og forsigtig ind. Nydelsen ses i hendes øjnene. Frem og tilbage. Det bliver fast rytme. Intens og vild, men også afslappende. Kyssene bliver mere intense og hede. Ned på halsen. Sammenstød læberne igen. Sådan fortsætter. Ingen tid eller tidsfornemmelse hos dem. Fortsætter bare. Frem, tilbage. Frem tilbage. I samme vilde takt. Trækker til sidst ud.

Dumper ned ved siden af hende. Kigger på hinanden. Smiler og kysser en sidste gang. Hun sætter sig stille på. Hun samler sit tøj. Åbner sin kuffert. Trusserne i posen og et par rene frem. Går ud på wc'et. Tager dem på og kommer ind igen. Han har selv rene boxershorts på. De smiler til hinanden. Hun hopper hurtigt i pyjamassen.

De lægger sig begge i sengen. Hun placerer hovedet på hans brystkasse. Lytter til han hjerteslag, den perfekte det slår i. Hun kysser hendes hovedbund.

- Godnat sweetpea.

- Godnat Willse.

Han lægger dynen over hende. Hun falder i søvn til lyden af hans hjerteslag.

Et lille hvidt lys, skinner snildt gennem gardinet. Hun åbner stille øjnene. Blinker et par gange og åbner dem igen. Hun løfter stille hovedet. Hun placerer sin hånd på hans kind. Stryger stille tommelfingeren henover. Hun bøjer sig og kysser ham. Han åbner svagt øjnene. Han smiler og de mødes i et kys. Hun rejser sig op. Griber fat i sin telefon og kigger på klokken. 09.00. Skynder de sig op kan de lige nå morgenmaden. Hun rejser sig op. Går hen til kufferten. Hun finder en hvid T-shirt og sort nederdel, som hun tager på, samt hudfarvede nylonstrømper. Hun griber toilettasken og går ud på wc'et.

Hun lægger en enkelt og naturlig makeup, intet dramatisk. Hun redder håret og krøller det. Børster tænder. Herefter pakker hun sin kuffert. William er kommet i tøj. Hun skynder sig at rede sengen, og rydde op efter dem, mens han gør sig færdig.

De sætter sig ved et bord. Går op mod bordet med mad. Hun griber en tallerken og noget brød. Hun vælger det hun kunne tænke sig, og et glas juice. Hun sætter sig ned ved bordet og kigger ud ad vinduet. William kommer ned til hende. Hun smiler og tager en tår af sin juice. Hun begynder at spise, mens hun kigger William. De snakker og griner.

- Her nøglen til værelse 207.

- Tak, jeg håber de havde en god nat og ophold.

- Det var helt fantastisk, tak.

- Det er jeg glad for at hører.

Vejret er lige det meste spændende vejr denne formiddag. Det regner og er koldt. De skynder sig hen til bilen for at få varmen.

- Selvom det ikke er 5-stjernet luksushotel, kan de alligevel bruges.

- Det var jo det jeg sagde.

- Ja, tak for det skat.

- Så lidt Willse, du skal jo prøve noget andet.

Amalie

LØRDAG D.18. JANUAR

Turen fra bilen op til Hotel Trælleborg er lang i det kolde vintervejr, Kasper sagde at parkeringspladsen ville være fyldt, så de havde parkeret i et parkeringshus 1km væk, han havde været på trælleborg for fire år siden med hans ekskæreste på deres årsdag i juli. Kasper har en rygsæk, Lea har en mellemkuffert, hun trækker den afsted med nedsat fart. Kasper når hotellet først, Lea kom lidt efter kufferten skulle bæres det sidste stykke da hjulet gik i stykker.

Inde i receptionen sidder en ung pige.

- Hej mit navn er Tina, har i en reservation eller ønsker i at leje et værelse.

Den unge pige smiler til parret.

- Vi har et gavekort.

Kasper smider rygsækken ved Leas fødder og går over til receptionen. Lea sidder i en sofa ved vinduet i receptionen, der er flere skyer end i morges da de kørte, de havde jo også kørt en lang tur hele vejen fra Aalborg. Lea kendte allerede til byen, hendes yndlingstante boede her, hun plejede at besøge i ferierne.

- Det er her.

Kasper kigger ned af gangen mod Lea, hun bærer kufferten.

- Værelse 207, det var det Tina sagde.

Han smiler. Kasper sætter nøglekortet til sensoren og træder ind i værelset, Lea når til døren der lukker i, hun banker på.

- *Hallo, Kasper, åbn døren.*

Kasper kigger ned mod gulvet med et forstyrret ansigt.

- Hvem fanden har valgt det gulvtæppe, det er næsten lige så grimt, som det i dine forældres stue

Lea vender sig mod ham.

- Kasper, helt ærligt kan du ikke lade vær med det der.

Han kigger op og vender øjne.

- Slap nu af, det var jo bare for sjov.

Lea vender selv øjne og lægger kufferten ind i skabet i entreen.

Lea kigger op på billedet over sengen.

- Wow, det billede er virkelig pænt, jeg vil gerne have sådan et over sofaen derhjemme.

Hun kigger hen mod Kasper der sidder på hans mobil.

- Syntes du ikke skat.

Kasper kigger hurtigt og distraheret på billedet.

- Jo, ja, det er rigtig pænt.

Hans hoved styrer hurtigt tilbage på telefonen, da en lyd kommer fra den. Med nedtrykt ansigt går Lea over for at rette billedet, det sidder lidt skævt.

- Øh, hvad laver du.

Kasper har fjernet hans koncentration fra skærmen og kigger med dømmende øjne hen mod Lea der har rettet billedet.

- Jeg retter bare billedet, det sad skævt.

Lea står på sengen dynen omfavner hendes fødder.

- Det var jo lige!

Kasper rejser sig fra lænestolen og går hen til sengen

- Nu er den helt skæv!

Han puffer til Lea, hun hopper ned fra sengen, går ned for enden af sengen og står med begge hænder på hofterne. Han fumler med rammen, lidt til venstre, lidt til højre og også en del bandeord.

- Ih hvorfor vil det ikke bare hænge lige.

Kasper sætter billedet og går ned ved siden af Lea.

- Skat det sidder jo helt skævt.

Kaspers hoved flyver mod Lea og kigger på hende.

- Hvad! Nej! Hvad, er du blind det sidder perfekt, er det sådan en kvinde ting ikke at kunne se hvordan ting sidder rigtigt, det er ligesom det billede i soveværelset. Helt skævt!

Lea vender øjne af ham og går over i skabet for kufferten og finder noget nattøj og toilettaske.

- Går du allerede i seng nu, skulle vi ikke have ned og have noget mad.

Lea går ind på badeværelset og lukker døren.

- Jeg har mistet appetitten. Jeg tager et bad du kan bare gå ned.

- Okay, fint, vi ses når jeg kommer op igen.

Inden Lea kan svare smækker han døren og hun kan hører hans trin ned af gangen.

Kasper havde fået opholdet som gave af hans mor i fødselsdagsgave, hun havde sagt

- Du kunne jo så godt lide det med Juliana, så nu kan du tage derned igen med Lela.

- Lea

Havde Lea rettet

- Ja, ja, det er fint skat. Tak mor jeg glæder mig til at nyde det.

Lea bliver vækket fra sin dagdrøm af hendes telefon der ringer på håndvasken. Hun tager telefonen op, det er Marie.

- Hej Lea, hvordan går det med Kasper.

- Årgh, vi har lige skændtes om et maleri, han er helt oppe og kører jeg ved ikke hvad der sker.

- Ihhh du skulle bare have blevet her! Vi hygger så meget alle sammen, vi mangler dig, det føltes helt mærkeligt at holde julefrokost uden dig.

- Tak Marie, jeg er også ked af jeg ikke kunne, men Kasper skulle jo ind og se fodbold i næste weekend, så det passede ikke andre weekender.

- Vi skal nok ses igen når du kommer hjem, men jeg må løbe vi skal i gang med desserten, vi ses.

- Ja vi ses hej, hej.

Lea lægger på.

Hun sukker og tager nattøj på, som består af en T-shirt og shorts.

Da Kasper kommer tilbage, ligger Lea på sengen med en bog.

- Læser du lektier

- Ja jeg vidste jo ikke hvornår du ville komme tilbage, der er jo allerede gået en time.

- Ja altså jeg snakkede med hende der Tina nede i baren. De har en bar. Og vi sad sådan bare og snakkede med nogle andre der var dernede.

- Okay håber du hyggede dig

Lea lægger bogen fra sig

- Jeg havde også håbet du ville tage noget pænt tøj på, har vi ikke årsdag om et par dage.

Lea kigger vredt på ham

- Kasper, vi havde årsdag i sidste weekend, jeg huskede dig på det dagen før og du glemte det stadig, så nej jeg vil ikke tage noget pænt...

Lea laver gåseøjne ved ordet pænt.

- Tøj på. Måske hvis du gad og være sammen med mig, i stedet for at være nede i baren med Tina, kunne vi ha' haft en god weekend, men jeg føler mig virkelig overset, og du virker bare ligeglad.

Leas øjne bliver blanke, hun kigger væk, men hun kan ikke holde tårerne tilbage.

Kasper sukker og vender øjne af Lea.

- SERIØST! Hvorfor er du så mopset, det var dig der ikke gad med ned, er det fordi du har menstruation eller sådan noget!

Lea rejser sig fra sengen, går over i skabet og pakker kufferten sammen.

- Nu er det nok! Jeg kan ikke mere Kasper du ter dig som et lille barn, og du kan ikke engang se når du, der opfører dig som en nar.

Kasper går hen mod Lea.

- Nej Kasper!

Lea kigger op på ham, lige op i øjnene.

- Jeg tager hjem til min tante så kan vi snakke om det her når vi kommer hjem.

Hun tager jakke på og går ud ad døren med kufferten slæbende med.

Hun når reservationen, udenfor kan hun se regnen der falder ned med tykke dråber, da en mandlig stemme snakker bag hende.

- Undskyld mig frøken, men vil du ikke have en paraply med ud.

Lea vender sig en høj ung mand står bag hende.

- Mange tak, men jeg bliver hentet, så jeg behøver den ikke.

- Okay håber du får en bedre resten af weekenden.

Lea havde ikke opdaget hun stadig græd.

- Tak.

Lea sidder i sofaen og venter til hendes tante kommer.

Leas telefon blinker.

- NU

Lea rejser sig og siger tak til den unge mand inden hun går ud i regnen.

- Ha en god aften Mark.

- I lige måde Lea

Emma D

SØNDAG D.19. JANUAR

- Goddag hr. velkommen til Hotel Trælleborg, hvad kan jeg gøre for dig, denne blæsende dag?

- Blæsende? Det må du sgu nok sige!

- I burde sætte skilte op, det var en fandens udfordring at komme frem.

- Det er jeg meget ke... - ked af...

- Og så vil jeg godt bede om nøglen til mit værelse tak!

- Ja... så gerne. Du har værelse 207 fra i dag til i morgen.

Tina rækker kortet til værelset frem.

- Hvad er dog det?

- Det er nøglen til dit værelse

- Nøglen! Det er da plastik!

- Tjaa det er det vel, men det er "nøglen" til dit værelse.

- Lad mig vise dig vej.

- Nej tak du, jeg er jo ikke stupid!

Herberts fødder efterlader stumpe bump i retning af nogle borde.

- Undskyld hr. det er den forkerte vej...

- Hva!

- Der er jo intet logisk ved dette hotel!

En børnefamilie går ind i elevatoren

- Fandens til elevatorer, vrisser han og fortsætter hen mod trapperne.

Et trin

- Kom så gamle krop.

To trin, tre trin... sedlen knitrer i hans lomme.

- Åh Elin sikke en krøbling jeg er blevet

- Puh... bare en lille pause.

- DU KAN IKKE FANGE MIIIIIG!

Bump bump bump bump

Hurtige trin styrter mod Herbert.

Et glimt af en lyshåret dreng stryger forbi ham.

- Fandens til energi

Herbert går ned ad gangen

- Hvor ligger værelse 207

- To hundred tyv?... jag inta forstå, hva du sige til mig?

- EJ men du er da også til STOR hjælp!

Herbert fortsætter sin trasken rundt på 2.sal.

- Endelig!

Det første der møder Herberts blik, er et maleri.

- Hold kæft hvor hænger det skævt! Ikke en skid, kan den rengøringsdame finde ud af!

Han sætter sig på sengekanten og tager et hvil.

- Så er jeg her Elin, og hvad så? Hva?

- Det er typisk dig det her, en kort besked og ikke mere.

- Flabet har du altid været...

Han lægger sedlen på bordet.

- Nok om det, nu må jeg også hellere gøre mig i stand.

Han putter sedlen tilbage i bukselommen og gilder langsomt ud over sengekanten

- Det forbandede ben!

Bukserne rammer gulvet.

I spejlet er en utilfreds ældre herre

Han udstøder et fnys.

Badeforhænget stryges fra.

- Et B A D E K A R?

En enkel gang forsøger han at svinge det ene ben over kanten.

....

Han hiver bruseren ud af kabinen og tænder den over vasken

Ind med hovedet ud igen og så kammen.

Herbert står nu og kigger på bukserne, der ligger midt på gulvet.

Bukker sig ned, knæk... så en stor smerte. Han falder. Brillerne flyver.

Herbert svinger febrilsk hovedet fra side til side. Lader hånden mærke sig frem.

- Sådan!

Først det ene ben, så det andet, og så til det svære... om på ryggen, spænd i benene, op med røven, trækker dem på plads. Voldsomme pust.

- Det her er jo LATTERLIGT!

BANK BANK BANK

- Unskyl jag hjælpe noge?

- NEJ TAK DU!

Hånden famler i sin søgen efter synet.

- DER VAR DE!

Fat i sengekanten, på benene igen.

- Sikke en redelighed...

- Kan du se Elin, jeg er jo ikke lavet til den slags, ikke engang et bad kan jeg tage længere...

En summen af samtaler og klikkende lyde af bestik

- Goddag hr, har du reserveret et bord?

Den lyshårede dreng sidder med sin familie.

- Nej, men jeg vil så langt væk fra alle disse mennesker som muligt.

- Hvad siger du til bordet ovre i hjørnet?

- Det går an.

Drengen smiler til ham, da han går forbi. Herbert fnyser og går målrettet mod hjørnet.

- Er du klar til at bestille?

- Har I virkelig ikke andet end dette forpulede udvalg?

- Øhm... dette er vores udvalg ja.

- Jeg vil foreslå dig dagens ret.

- Kunne du tænke dig noget at drikke til?

- En øl.

- Så gerne.

Herbert sidder og stikker i sin stegte fisk, da han fornemmer noget bag sig.

- Er du fra stenalderen?

- Fra stenalderen?

Drengen sætter sig på den tomme plads overfor Herbert.

- Jeg spurgte dig om du var fra stenalderen?

- Øhm nej, nej det er jeg ikke.

Herbert skubber sig lidt tilbage i stolen og ser sig omkring.

- Er du ikke faret vild?

- Det er da ikke her du skal sidde.

- Hvorfor ikke?

- Øhm tjaa...

-Hvor er dit hår henne?

Drengen ser på Herberts hoved.

- Kunne du tænke dig en sodavand?

- Ja tak!

- Undskyld, må jeg ikke bede om en sodavand til knægten her?

- Jo, den kommer straks.

- Er du sikker på, du må sidde her? Hvad siger dine forældre?

- Jo jo, jeg må gerne. De sidder jo lige derovre.

- Hoteller er sjove, synes du ikke?

- Argh altså... jeg kunne ikke komme i bad aha!

- Hvorfor dog ikke det?

- Kan du se disse gamle ben?

- De kunne ikke komme op over karets kant.

- Hvad gjorde du så?

- Jeg måtte skylle mit hår i håndvasken, men du må ikke sige det til nogen, det er vores lille hemmelighed.

- Mon mor siger man ikke må lyve.

- Det er skam ikke en løgn, bare en hemmelighed.

- Hvor er din kone?

- Min kone?

- Ja, en gammel mand har da en kone, har han ik?

- Jeg har desværre ikke nogen nej, ikke mere.

- Hvorfor ikke?

- Hun blev gammel.

- Savner du hende meget?

- Til tider gør jeg ja, man bliver nemt så ensom.

- Du virker altså også som en sur gammel mand.

- HAD MENER DU DOG MED DET?

- Da jeg så dig på trappen, var du sur, da du kom herind, var du sur, da du skulle bestille din mad, var du sur.

- Du klagede også over maden.

Herbert lægger armene over kors og ser ned på drengen.

- Det er da klart jeg er sur, verden er imod mig!

- Nu vrøvler du gamle mand, verden er da god.

- Nej det er den bestemt ikke.

- Ser du ikke hvordan alle på hotellet prøver at hjælpe dig? Var pigen ned ved nøglerne ikke sød? fik du ikke vist dit værelse, da du kom?

- Nej! Jeg fandt SELV værelset!

- Og hvorfor gjorde du det?

Herbert ser sig omkring. Er der ikke snart nogen der savner deres unge?

- Og hvorfor gik du egentlig op ad alle de trapper, der er jo en elevator?

- Ved du hvad jeg tror?

- Hvad tror du?

- Jeg tror du er en stædig gammel mand, der har glemt hvad der er vigtigt...

- Og hvad er så det?

-At lege! At have det sjovt med de andre. Og hvis man ikke har nogen at lege med, så må man jo finde nogen.

- Hvis du prøver det, forstår du at verden er god.

- Nå nå.

- Jeg tror hellere jeg må smutte tilbage til mit værelse nu.

- Okay, tak for sodavanden

Op i sengen, på med dynen.

Tøjet i en klump i hjørnet.

- Aah

- Godnat Elin.

Herbert vågner.

Lys, gylden farve giver værelset liv.

Ser ud ad vinduet. Et træ.

Han tager en dyb indånding.

En tissetrang.

Herren i spejlet er ikke længere utilfreds, ansigtet slapper af.

På med bukserne

På vej til morgenmad møder Herbert rengøringsdamen.

- Godmorgen hr. sove god?

- Jo tak, det har jeg.

Godmorgen hr. vil du sidde i hjørnet som sidst?

Drengen vifter ham over til sig.

- Jeg tror gerne jeg vil sidde der, hvis det er i orden?

- Jo selvfølgelig, jeg dækker op til en mere.

- Godmorgen, så kom du alligevel

- Hvad mener du med det?

- Du havde så travlt med at gå i går at jeg troede du blev sur.

- Nej bare rolig, dit besøg gjorde mig glad.

- Det var godt!

- Skal du ikke have noget morgenmad? Det er buffet, det er lækkert!

- Buffet?

Herbert ser i retning af bordene med mad.

- Ja ja, du går bare op og tager det du har lyst til.
  - Lad mig vise dig det.
  - Herovre er der æg, og der er der havregryn, der er også en masse forskelligt brød! Og der er kaffe og juice og saft og te og KAKAO!
- Herbert smiler. Gad vide om den dreng nogensinde holder op med at tale.
- Lad os hente en kop kaffe.
- Trykker... trykker endnu en gang...
- Maskinen er vist gået i udu.
  - Nej nej, du mangler bare at sætte koppen ind, sådan.
- En skinger lyd starter!
Kaffen strømmer i koppen.
- Efter 3 croissanter, et glas æblejuice og en mad med smør, tager drengen sig til maven
- Ved du hvad?
  - Hvad?
  - Du er jo slet ikke en sur gammel mand.

Herbert afleverer nøglen

- Tak for lån
- Selvtak.
- Hvad synes du om opholdet?
- Det var anderledes, det var godt. Tak for hjælpen.
- Selvtak
- Jeg håber du får en god dag på arbejdet.
- Tak

Hun ser forbløffet efter ham.

Freja

MANDAG D. 20. JANUAR

Klokken er 7. Døren åbner hurtigt. En mand i 50'erne iklædt en lysegrå skjorte og mørkegrå bukser træder ind. Hans hår er ikke så tykt, som det engang har været. Han har mørke rander under øjnene, men han skjuler dem bag nogle gyldne briller. Han kigger ud ad vinduet: ” solskin, hvor rart.”

Han ser sig ikke omkring i værelset. Han går direkte hen til sengen og lægger sin bagage. Han åbner sin hvide, slidte taske og tager en computer frem, hvorefter han sætter sig ned ved bordet, åbner computeren, venter på at den starter op, åbner op i sin skjorte, åbner et word-dokument og begynder at skrive.

Den hvide skærm står længe uden nogle ord. Manden sidder og tænker intenst, men hans tanker kommer ikke ned igennem hans fingre og over på dokumentet. Han kigger ofte på klokken, som bevæger sig ganske langsomt. Det lader til, at tiden følger med hans skrivehastighed. Han sidder og kigger, men intet kommer frem. Han kigger ud ad vinduet, og til ingen overraskelse er vejret gået fra solskin til regn.

Han rejser sig langsomt op, og bevæger sig ud på badeværelset, hvor han kigger i spejlet. Han kigger længe i spejlet. Han stirrer ud i tomheden med et dødt – men fast blik på sig selv. Han laver ingen form for mimik med hans ansigt. Det er bare et tomt og intetsigende blik, han sender sig selv. Lydene fra gæsterne ved siden af vokser i takt med at han zoomer mere og mere ud fra hans egen verden. En kvinde med en sopranstemme griner højlydt, og en anden pige med en dybere stemme griner med hende. De supplerer hinanden godt. Deres stemmer lyder som sød musik. Deres stemmer fylder tomheden på hotelværelset.

Rengøringsdamen banker på dørene, og støvsugeren suger og suger. ”forbandede sviineri”. Hun lader til at være langt væk.

Manden går langsomt hen til sin plads igen, og det tomme dokument venter på ham. Han sætter sig, kigger, sætter hænderne på tastaturet og kigger på skærmen. Et klik bliver til to klik. To klik bliver til tre klik. Fire klik bliver til fem klik. Stilhed. Lydene er stoppet. Et suk kommer fra ham. Han vender sig om mod uret og stirrer på det med et vredt blik, men tiden er ikke gået hurtigere. Han sukker igen, vender sig, sætter armene på bordet, tager sine hænder op mod sit hoved og læner sit hoved i sine hænder. Han vender sig atter om, men denne gang mod døren. Han sidder i stolen i et stykke tid. Hans øjne lægger mærke til sengen. Hans kuffert står stadig uåbnet. Det er en dobbeltseng. Hans kuffert er på den ene

side af sengen, og der er en plads til ham ved siden af. ”Ah ja, min ungdom ville have elsket den ekstra plads”. Han kigger omkring i værelset. Hvor der er en lænestol i den ene side, er der en lænestol i den anden side. Hvor der er et sengebord i den ene side, er der også et sengebord i den anden side. ” et værelse til tilegnet 1 person ville være bedre”. Han ser ud ad vinduet igen. Regnen har ikke ændret sig. Til gengæld er det blevet lysere. Han skuer tilbage til sin computer, der er mørk.

Han ryster sit hoved: ”Åh, jeg bliver da heller aldrig færdig med det møg”. Han går med raske trin hen mod computeren, lukker den og går ud på badeværelset igen. Han tænder vandet i badekarret og fylder det op. Han mærker temperaturen igen og igen. Der begynder at komme damp fra vandet. Det bliver fyldt helt op. Han lægger sig ned og lader hovedet blive dækket til. Han ligger stille længe. I et øjeblik bliver vandet rødt, og badeværelset mørkt. andet bliver iskoldt, og hjertet pumper afsted. Han rejser sig hurtigt. Han ser sig omkring og puster højlydt. ”Forbandet svineri”. Manden hopper hurtigt. Han kigger tilbage til døren. Der lyder trin ude for døren. Han sidder stille og kigger. Han går stille ud af badekarret, tager et håndklæde, tager fat i håndtaget med et let greb om det. Han åbner, åbner, åbner, indtil han ser en ledning på gulvet, der strækker sig langt ud på gulvet. Han ser nærmere, og opdager en kvinde. Han flår døren op: ”Er det så svært at forstå, at folk gerne vil have noget fred?”. Hun hopper lidt, og stirrer tilbage på ham. ”undskyld, undskyld!”. ”Ja, det var da lige godt utroligt. Kan du ikke se skiltet, hvor der står ”IKKE FORSTYRRE”?”. ”Jag innta forstå hva du sige til mig...”. ”Hvabehar? Er det her alvor? Kan du så komme ud!” ”Undskyld, undskyld!”. Kvinden skynder sig at løbe ud. Hun sætter et skilt op på døren: ”Ikke forstyrre”.

Hans blik fulgte hende, indtil han lagde mærke til skiltet. Han står og kigger på skiltet med åbne øjne. Han står der længe, indtil han lukker døren. Han kigger sig til siden i den retning, hvor kvinden gik, men hun er ikke til at blive set. Han lukker døren og ser over til den lukkede computer. Han går hen mod den og sætter sig ned. Han åbner computeren. Klik, klik, klik. Hans computer bliver hurtig fyldt op med ord. Klik, klik, klik, klik. Tik, tak, tik, tak. Et tik bliver til et tak i takt med de antal klik, han laver. Han stopper og kigger op på uret. Den har fulgt hans arbejdsproces. ”16... Jeg har misset frokost...”

Anna Sophie

TIRSDAG D. 21. JANUAR

Der er stille, men noget tikker. Telefonsvareren går i gang, der er noget akustisk støj i baggrunden: ”De er Karin Huus, jeg er ikke hjemme lige nu...”, man kan høre lyden af hendes skridt på telefonsvareren. Det ene sekund sluger det næste, og det udvider sig lige så stille. Skærmen lyser stadige væk.

Jeg kigger ud ad vinduet, himlen er dækket af tykt skylag, det ser ud som at det kan begynde at regne når som helst. Jeg vil gerne ud i badeværelset, jeg vil have skiftet tøj hurtigst muligt. Det stinker af parfume. Det gør bilen også, - en blanding af hårlak og parfume. Det er værre end selveste hospitals lugt, en blanding af menneskelegeme og kemi.

Ud på den lille badeværelset er der ret tomt. Jeg står med badesko på det hvidmelerede gulv, jeg stirrer først på mine hammertæer, derefter på det flugtsikrede loft og så ind i væggenes hvide fliser, til sidst falder blikket tilbage på tæerne. Jeg ryster på hovedet, det svinger lige så stille ud.

Foran det tågede spejl, bliver synet sløret, jeg ser en lille pige der ikke længere en lille pige, synet skærer i mine nethinder. Smerten mærkes midlertidigt, men jeg ved at det vil flade ud i tidens løb. Fortiden er lige som vandet der glider af, - i starten kan man mærke det, efterhånden kan man kun se det, til sidst fordamper de og bliver små vandpartikler ud i luften, hvad det efterlader er små kalkerede pletter.

Jeg skynder mig ind under de varme stråler igen. Det triller ned ad håret, ned ad kinderne, ned ad maven, ned ad ribbenenes rundinger. Jeg kan godt lide at bruge tid i badet. En ren fryd, er lyden af vandet, der strømmende stråler ud af mundstykket med de mange små huller, som man slumrer sig indtil, det er som musikken ud i barneverdenens ubekymrede glæde. Når jeg får lov, kan jeg bruge hele dagen herinde, men det går ikke, for det gør tiden.

Sengen er eftergivende med en trægavl og en sikker fjederbund. Jeg ligger på maven i sengen med øjnene åbne, hovedet hvilende på armen, det hvide lys falder igennem gardinet og rammer den ene fod i strømpesokken. Jeg tager min mobiltelefon frem, og knepper øjnene sammen. Klokken er lidt i syv, og værelset er godt varmt, kræfter siver atter ud ad mig, og klemmer hovedet på min ene arm.

Det knirker en anelse, men jeg kender brædderne godt på forhånd. Nu står jeg på engangshjemmesko af frotte ud på den tæppebelagte hotelgang, der var godt gang i

radiatoren. Det minder hende om hospitalsgange. Gangen hvor der altid var to tomme grå strømme af mennesker. Der er os, - dem der går med de lange skridt på det enes side, også er der dem, på den anden side, der bevæger sig tilbage, jævnt og forholdsvis langsomt.

Det rumler i maven, jeg vender kroppen rundt 180 grader, udstøder et suk og går videre med ret ryg og standser foran døren to meter til højre for mit eget.

Jeg åbner døren og slår blikket ned, idet jeg træder ind i det svagt, oplyste hotelværelse. Lydløs lukker jeg døren bag mig, det hvide lys fra gangen bliver spærret ude. På sofaen sidder Anika, hun snakker i telefon. - Tillykke med det, hendes stemme lyder begejstret, hun vil videre, en imellem nipper hun noget fra sin kaffekop. Hendes ansigtsudtryk skifter ikke undervejs. - Ja, det er da også så spændende ... Hun nikker ikke, hendes lange fingre laver kruseduller i luften.

Bag mig åbner far badeværelsesdøren, en tæt damp står ud i hovedet på mig og får min hud til at prikke. Anika rejser sig og går forbi mig, hun står brat op: - Det var Tina, der ringede. Hun vil invitere på middag, nu når vi for en gang skyld er i byen”. Det er et spørgsmål, men uden et spørgsmålstegn.

Far svarer ikke med det samme han kigger på mig. Som om hvis jeg bare svarer nej, så vil alt være som det var engang. Jeg gengælder ham med et smil og jeg gør mig umage. Gentagne gange har jeg stået foran spejlet med dette ynkelige smil. Far grasserer sig bag øret. Han er tavs. Det undrer mig ikke om hvad han tænker lige nu. -Vi venter begge på et svar.

Restauranten på hotellet er ikke så stor, men der er højt til loftet, jeg trækker vejret.

Wenwen.

ONSDAG D. 22. JANUAR

Morgensol varmer hendes røde læber og det røde krøllede hår. Tasken i hendes hånd svinger jævnlige frem og tilbage, ivrigt i den sorte rem rundt om hendes hånd. Klokken er 10 om morgenen, hun har kørt langt for at nå Hotel Trælleborg i Slagelse, kun halvvejs på hendes lange vej mod Nykøbing Falster.

Hendes fod lander på den anden side af glasskydedøren, hun er sig omkring og møder grå blå dybe søer bag den høje disk. En trækning på Tinas ansigt - hun synker lidt sammen og bliver lille.

- Lad mig gætte, du er Nille?

Hendes blik flakker lidt.

- Jo det er mig

Tinas ser på hende, mens hun gumler ihærdigt på tyggegummi...

- Her er nøglen, god fornøjelse

Tinas hånd rører let ved hendes, da hun rækker frem - en kold brise strømmer gennem hendes krop.

Hun går op mod sit værelse nummer 207, med tunge skridt hele vejen op. Hun fumler noget med nøglen, før hun kan gribe fat og hånden igen bliver stille.

Da hendes ben varsomt fører hende ind gennem døren, sætter hun med det samme sin skuldertaske på sengen. Hun holder alle ti op mod sit ansigt, trækker vejret helt ned i lungerne og slipper det hele i et stort suk. Hun lyner varsomt sin taske op fra den ene ende til den anden.

Øjeblik.

Ud af hendes taske basker en stor rød fjerbold med sine smukke vinger, og sætter sig majestætisk på sengens gavl med sin røde, grønne og blå dragt.

Hun kigger bare.

- Du har bare ikke at volde mig problemer, papegøje.

Hendes gnider sine hænder, hun står der bare. Papegøjen kigger på hende, dens hoved tiltende fra side til side

- Roman

siger den.

- Roman

-Roman

-Roman

-Roman

-Roman

-ROMAN.

Hun ryster på hovedet, usikkert går hun hen og fisker en krimiroman op fra sin taske *Ham der Overtog*. Hun sætter sig på stolen ved det lille bord foran vinduet, papegøjen kommer baskende og sætter sig på ryglænet. Hendes fingre glider hen over de blanke sider med de sorte ord på, hvor er hun mon nået til igen? Rohan tripper ivrigt på stolens ryglæn, så sætter han af og lander på Nilles skulder, klørerne direkte ned i hendes kraveben.

- Roman!

Siger den igen.

Rystende ord bliver til en strøm af larm og larm bliver til en strøm af tanker, tanker bliver flagrende og Rohan bliver hende. Hendes hænder søger mod hendes hovedbund, hun kradser sig blidt, nervøst næsten. Rohan sidder stadigvæk på hendes skulder, klørerne sunket ned i hende som var hun en teaterdukke i snor.

- Squeak! Roman!

Aggressivt gentager Rohan ordene, som Nille lige har læst op, napper hende i øret. Lytter hun? Ordene bliver slørede for Nille, bogen går i med et smæld Rohan Rohan Rohan Rohan... Hun tager bogen og placerer den på sengekanten, eller er det Rohan, der gør det? Nille bliver svag og hendes knæ vakler under hende.

Hun går ud til badet, Lader vandet løbe ned mod den hvide bund, som langsomt bliver fyldt op til kanten, eller bliver hun fyldt til kanten? Det løber og løber, det er så smukt. Nille kigger på vandet, der stiger, hendes øjne flakser mellem vandet og håndklædet, hun har lagt på toiletbrættet... Under... vandet, ingen ilt.

Hendes tøj glider forsigtigt af hendes hvide hud, ned over hendes skulder med de mange rifter og sår, ned over hendes spinkle hofte som er blå og gul.

Hun lægger sig ned i badekarret, lader vandtæppet glide hen over hende og opløser hende, klar til at gå under. Rohan finder sin plads på karrets kant og hakker ned i hendes hovedbund, Rohan hakker og napper, napper og hakker.

- Roman!

Skriger Rohan.

- ROMAN!

Nille glider under vandet, holder sig for ørene, skriger og holder vejret. Hendes tanker flyder op til overfladen i de små bobler *forsvind, gå væk, lad mig være, bliv væk, hjælp...* ord, der snor sig omkring hende.

Hendes pande skyder gennem vandet, hendes lunger hviner rastløs sidder Rohan og venter på, hun samler romanen op og læser med sin blide stemme hen over de meningsløse ord.

Hun bliver holdt nede, nede af Rohan, nede af hans kræfter, der endnu mærkes på hendes skulder, hans klør, der er boret fast i hendes samvittighed, i hendes tanker. Rohan.

Hun støtter sig til væggen på vej op, griber sit håndklæde, håndklædet om sig og trækker våde spor efter sig hen mod sengen efter romanen.

Hun sætter sig ned, Rohan kommer baskende og lander med hans klør, allerede klar til at synke dybt.

- Og så fandt de den ene politibetjent druknet i badekarret med hud under sine negle fra en anden mand, eller kvinde. Stationen var ikke sikker, det var jeg heller ikke... for var det mig, der dræbte ham?

Nille bider sig i læben. Rohan gentager, men denne her gang har han hendes stemme.

- *Og så fandt de den ene politibetjent druknet i badekarret med hud under sine negle fra en anden mand, eller kvinde. Stationen var ikke sikker, det var jeg heller ikke... for var det mig der dræbte ham? SQUEAK!*

Nille sig op, smider panisk bogen efter Rohan, men han griber den bare og flyver tilbage på stolens ryglæn

- Roman!

Skriger han med Nilles stemme

- Roman Nille!

Hun går usikkert hen over de blanke gulve, vejrtrækningen er besværet. Den konstante larm fra Rohan ændrer karakter, og hun kan ikke skelne mere.

Med hastige skridt griber hun Rohan, tage ham i halespidsen og kaster ham ud fra det åbne vindue, hun smækker vinduet i, men Rohan kommer tilbage, venter bag ved vinduet på at blive lukket ind. Man kan nu tydeligt hører larmen, larmen kommer indefra og udefra, hun åbner vinduet, ind basker Rohan. Han sætter sig igen på stolens ryglæn

- Roman!

Skriger han af næbbets kraft.

Hun fisker efter Romanen på bordet, hvor Rohan lagde den, hun begynder at læse, men denne gang går hun ud mod badeværelset. Fliserne er kolde og ru mod hendes tørre hæle, men hun trods hver enkelt hen mod badekarret. Hun tænder vandet.

- *mordet stod stadigvæk uklart, hvem slog ham ihjel? Hvordan kunne nogen begå sådan et perfekt mord... mod sådan en uskyldig mand ...*

Hun bliver ved med at læse, læse som vandet flyder ud, som ordene falmer, som ordene dannes på ny, så snart Rohan gentager ordene på den anden side af væggen, den anden side af værelset.

- Rohan, kom her!

Rohan basker gennem værelset, ind gennem døren og lander atter på kanten.

- Roman!

Skriger han.

Hun læser op, denne gang aggressivt som en bagtanke eller et mål med læsningen. Vandet løber stadigvæk som de sorte ord på den blanke side, som langsomt fylder badekarret, fylder det med en tomgang af kolde ord, der bliver brugt i forkerte rækkefølger, forvirrende adfærd og tankespind fra den dunkle nat.

Rohans stemme er ikke længere kun hans, den er Nilles - med hendes klang, måske endda også hendes ansigt, eller er det i hendes hoved? Hun læser og læser

Læser

Læser

Læser

Til sidst bliver det bare en å med alger, man ikke kan se igennem.

- Squeak! Burde du ikke bare stoppe dig selv? Stoppe dit liv?

Hun kigger med et ryk op fra bogens blanke sider, blanke sider? Der var aldrig nogen ord på?

- Ti stille! Lad mig være lad mig være lad mig være...!

Er det stemmerne i hendes hoved, der opdigter historien? *Ham der overtog* eller har Rohan overtaget hendes hoved? Er han derinde? Hendes fingerspidser glider ned over Rohans ryg, trækker med et hurtigt ryk en fjer ud, han er virkelig. Den røde fjer flyver med den rolige brise fra udsugningen ind under stolen i værelset, hun tvinger sine øjne ned på bogen, ned på sine hænder, det hele falmer omkring hende.

- Squeak! Hvad er der galt, huh? SQUEAK!

Rohan tilter sit hoved fra side til side

- Hvad er der galt? Hvad er der galt? SQUEAK!

Hendes hænder ryster, mens hendes impulsive tanker kalder bevægelsen frem.

Hun griber Rohan om halsen, svinger ham ned under vandet i en roterende rykning.

- H-hvem har magten nu?

Hendes øjne bliver tomme, mens hun holder Rohan under vandet, under vandet, der er fyldt til kanten af de tomme blanke sider, der aldrig havde haft et ord at sige. Bobler flyver op til overfladen med talen om hende selv, ikke luft nej, snakken fra Rohan, hans stemme, der ikke længere er hans, men hendes.

Hendes hænder holder fast om den lille røde spinkle krop, med de søde røde fjer. Vandet bliver stille og den røde fjerdragt falder til bunden som en sten, der lander tungt en sommeraften i havet.

Fuglen flyver op og lander på kanten af stolen og ser ud på den duggede morgenstund.

Så pudser den fjerene og falder til ro.

Sofie

FREDAG D. 24. JANUAR

- Inden vi går ind, kan du så ikke lade være med at sige noget før vi er oppe på værelset?
- Hvorfor må jeg ikke sige noget?
- Jeg har bare lagt mærke til, at hver gang du siger noget til mig, så kigger de mærkeligt på mig med dømmende blikke.
- Dømmende blikke? Hvad snakker du om, tror du ikke bare at det er i dit hoved?
- Måske, måske ikke. Kan vi ikke bare lade mig bestille værelset og du tier stille?
- Jo okay, hvis du får det bedre af at jeg ikke siger noget i offentligheden.

Emil og Mads smiler til hinanden med fælles forståelse mens Mads holder hoteldøren for Emil.

Receptionisten kigger Emil i øjnene, Emil kigger tilbage på Mads og får et betryggende nik med hovedet.

Emil går langsomt fremad, holder en knyttet næve foran munden, mens han hoster og læner sig op af receptionsbordet for at virke mere selvsikker. Han kigger ind i øjnene på receptionisten, som sidder der og venter med løftede øjenbryn.

Mads bliver utålmodig og driller Emil.

- Altså, skal jeg bestille et værelse eller hvad?
- Ssssh!

Emil ser ingen anden udvej end at snakke med receptionisten før Mads gør det, og dermed gør situationen værre, end den allerede er.

- Hej, jeg skal bruge, jeg mener, vi skal bruge et værelse. For to. Tak.

Emil smiler med mundvigene næsten sammensmeltet med kinderne.

- Du kan desværre kun leje værelse 207 indtil videre. Vi har en del optagede værelser her efter nytår, ser du.
- Ja selvfølgelig.

Emil griner alt for højlydt.

- Eller, hvad mener du egentlig med 'desværre'?
- Har du ikke hørt nyhederne? Det er over det hele i øjeblikket. Det er så tragisk.

Emils smil begynder at falme med receptionistens humør.

- Nej jeg kan ikke huske at have hørt noget tragisk. Hvad er der sket?
- En kvinde begik selvmord her på hotellet i går, og politiet er lige nu i gang med at... Ja jeg ved ikke hvad de laver.

- Er hun okay?

Emil lægger for sent mærke til hvad han har sagt. Mads holder sig for munden for at skjule sit smil.

- Hun er vel så okay man kan være efter at have taget sit eget liv. Jeg tror, hun er et bedre sted nu. Jeg tror, hun havde det så dårligt, at hun følte, at det var hendes eneste udvej. Det er hendes liv - hendes regler. Men hold da op et svineri og postyr det har skabt sig.

Emil er forvirret, er hun ikke ked af at pigen tog sit liv, eller er hun ked af besværet det har forårsaget?

- Vi skal i hvert fald have et hotelværelse. Hvis det bliver i værelset, hvor en pige har begået selvmord, er det fint. Altså, det er ikke fint. Det er noget værre noget, men vi skal bruge et hotelværelse.

Emil smiler og læner sig langsomt hen over bordet for at få samtalen til at gå hurtigere.

- Hvis du vil vente lidt, indtil politimændene er færdige med at tage deres tape ned, eller hvad end laver på værelset, kan du få nøglen.

- Jeg tænker godt vi kan vente. Vi har masser af tid.

Emil kigger tilbage på Mads som nikker med et overbevisende smil.

Emil går tilbage til Mads, og tunge fodtrin kan høres på vej ned ad trappen. Knirkende lyde fra trappetrinnene bliver mere og mere højlydte.

- Så er vi færdige deroppe. Alt skulle være i skønneste orden.

- Kan jeg bede om nøglen tilbage? Herren her har lejet værelset.

Politimanden går langsomt, med hænderne på hofterne over til Emil og går rundt om ham, så Mads bliver nødt til at flytte sig for ikke at blive trampet ned.

- Nu skal du ikke også tage dit eget liv, vel? For jeg gider ikke rydde op efter endnu en tabt sjæl.

Emil kiggede skræmt i politimandens øjne, der er få centimeter væk fra hans egne.

- Nej... Jeg skal sove natten over, inden jeg tager hjem. Min ven her skal også overnatte.
- Din ven?
- Ja, min ven. Min ven Mads.

Emil kigger skræmt over på Mads som står med armene krydsede over brystet.

- Nåår, du er sådan en sjover. Her er din nøgle.
- Jo, tak.

Emil venter med at bevæge sig før politimanden er gået helt ud af hotellet.

- Du har nøglen nu, Emil. Skal vi gå op?
- Ja. Ja, lad os.

Mads rækker hånden ud til Emil, men tager den til sig igen da Emil går forbi ham.

- Hvad tror du han mente med det, Mads?
- Med hvad?
- Med at jeg er en 'sjover'.
- Han mente nok ikke noget bestemt. Lad være med at tænke over det, Emil. Lad os nu bare slappe af, stå op i morgen og tage hjem, okay?
- Ja okay, du har altid ret.

Emil ser ned i trinene, mens han går op ad trappen. Mads kigger foruroligende på ham.

- Så er vi her. 207.

Emil finder nøglen frem fra hans baglomme.

- Jeg kan ikke finde den, jeg havde den lige før.
- Den er i din baglomme, jeg kan se den bule ud fra dine bukser.

Mads tager nøglen fra den højre lomme, og åbner døren op.

- Er du okay Emil? Er du til stede? Hvis du forstår hvad jeg mener.
- Ja selvfølgelig er jeg det, jeg skal sove i et værelse, en kvinde har begået selvmord.
- Det har intet med værelset at gøre, måske var det bedst for hende at tage sit eget liv.
- Hvad mener du dog?

- Ja, altså. Jeg så engang denne her film, hvor en kvinde havde mistet hele sin familie og derfor begik selvmord for at være sammen med dem igen.

- Sammen med dem igen? Men de er jo døde, så.

- Det ved du jo ikke, har du været død? Har du set den anden side af livet måske?

- Nej, men det virker bare så ekstremt.

- Hvis moren, der tog sit eget liv, føler hun ville være gladere død som sin familie, end levende uden sin familie, så siger jeg "go for it".

- Du har et smukt sind Mads, jeg ville ønske jeg bare var halvt den mand, du er.

- Tak man. Meget sentimental sagt, men jeg godtager det.

De lægger sig hurtigt til at sove.

- Hvad er klokken? Kan du også høre pibelyden? Jeg får utrolig ondt i hovedet.

Emil prøver at vende sig, for at få pibelyden til at forsvinde, men den bliver bare højere og højere.

- Mads? Er du vågen, Mads?

Emil åbner øjnene, ser en tom og finredt seng. Kun hans sko og tøj i fodenden af sengen.

- Hallo? Er det her en syg joke?

Han kigger rundt omkring i værelset, gradvist mere og mere desperat for hvert sekund, der går.

- Mads! Hvor er du?

I midten af Emils skrigeri hører han en melodi ringe. En velkendt melodi, der spilles i et loop. En telefons ringetone.

Emil falder ned på gulvet og kravler efter lyden af telefonen. Han føler, at hans hoved er ved at eksplodere af pibelyden og ringetonen.

- Ja, hallo?

- Hvem er det?

- Det er mig, Mads. Det er Emil. Hvor er du henne, Mads?

Emil lægger mærke til de diskrete snøft over telefonen. Han tænker ved sig selv, at det her ikke er Mads. Det lyder som en kvindes stemme.

- Det er mor.

Emils pibelyd aftager. Og snøftene bliver til gråd

- Psykiateren ringede til mig. De prøver at finde dig og ringede til mig. Du har brug for den hjælp, du får givet. Jeg ved det er hårdt, min søn. Det er også hårdt at se dig blive så ødelagt.

Emil kravler over til sengen og holder sine knæ op til brystet.

- Mor? Jeg savner dig, mor.

- Jeg savner også dig. Vil du ikke nok komme tilbage Madsemil?

Jacob

SØNDAG D. 26. JANUAR

Det er en kold januar morgen i Slagelse. Skønt varmen er sat til indendørs, ville nogen måske ønske man kunne gøre det udenfor, såvel? Hotel Trælleborg holder værelser varme, altid. Klar på nye gæster, nye ansigter. Det er en ny dag, og et 24 timers værelse står endnu klar. Klokken har slået over 10, værelse 207 venter igen på den næste gæst. Tina sidder og filer sine negle i receptionen. Måske hun skulle fokusere på det arbejde (som alligevel ikke er tilstrækkeligt). Hun ruller øjne. Hun mangler aktion. Hun mangler noget at give sig til. Det er en meget lang tolvtimers vagt i dag. Specielt en søndag. Tillægget er da godt, men byturen dagen før, skulle måske ikke have været hændt? Hun har taget en spand med sig, under disken, den kan hun så fint benytte, hvis nu der er noget som gerne vil ud, den gale vej, så at sige. Midt i hendes kommende lur, bliver hun afbrudt af hoteldøren, som går op. Den går op med et brag. Forskrækket ser hun hen på den unge kvinde, samt manden som er lige bag hende.

- Jeg vidste, vi skulle have nået vores taxa til Four Seasons, sikke et skod sted vi er endt!
- Kan du ikke bare prøve at tænke lidt optimistisk, Susan?

Den unge kvinde ruller øjne, og kommer hen til receptionen. Den unge mand kommer småløbende, bag hende, imens han ihærdigt prøver at trække hendes fire kufferter med sig.

- Helt ærligt, Charlie! Du skal altså være lidt mere forsigtig med de der.

Den unge mand, ser ud til gerne at ville rulle øjne, men gør det altså ikke. Han står i baggrunden og lader hende føre ordet.

- Jaer, undskyld vi ringede sent i går aftes og reserverede et værelse her.

Tina lægger neglefilen væk, og tjekker reservationerne.

- Til?
- Susan. Susan Rivers.
- Er det ikke et meget internationalt navn?
- Jeg er da heller ikke fra det her kolde forbistrede land. Jeg har været hjemme for at besøge min familie, hvis du absolut skal have min livshistorie.
- Og hvem er fyren der?
- **Min** kæreste! Folk forveksler os altid som værende bror og søster.
- Det kan jeg da godt forstå, I har også den samme højde, da?
- Jaer, godt nok er jeg høj, men en modelkarriere på bagen gør vist ikke noget, se på hvor man kan ende hende, ikke?

Tina rækker den unge kvinde to kort til værelset.

- To? Altså tror du vi er et skilsmissepar?

- Undskyld frøken, det er bare så I kan gå på tværs, og ikke behøver at gå sammen hele tiden. Par som jer, efterspørger altid to kort. Så skal du heller ikke fjerne det hver gang, du går fra værelset.

Kvinden sukker, men tager imod kortet. Hun går hen imod elevatoren, efterfulgt af hendes kæreste. På vejen, bliver hun mødt af Frode. Et elevatorblik, følger Susan.

- Du godeste, hvor er folk offensive i det her land?

- Undskyld, men er du ikke født i Danmark?

- Jo, men stadigvæk, jeg bliver lige chokeret hver gang.

- Og sikke en elendig service, altså der kommer ikke engang en og hjælper med kufferterne.

Frode er ikke gået helt forbi, og træder et par skridt tilbage. Trods han lyttede til hvad hun sagde, er han stadigvæk behjælpelig.

- Skal jeg hjælpe dem, frøken?

Meget formelt spurgt. Han kan se på hende, at hun er vant til at blive omtalt anderledes. Han læser hendes person,

- Du kan tage to af dem, min kæreste klarer resten.

Uden at tøve, giver Frode sig til at tage to af dem. De træder alle sammen ind i den (ikke-så-store) elevator. Susan er ved at eksplodere. Man kan aldrig se, en problematik overfladisk. Måske er der en grund til, at man opfører sig, som man gør. Er der ikke? Elevatoren stopper hurtigt, og hun er overrasket over, at hun ikke er højere oppe. Dog, faktisk ikke noget hun gider at bruge sin tid på, at kommentere på. De går forbi de forskellige værelsesnumre. Indtil de stopper ved 207. Hun bruger kortet, og de træder ind. Frode hjælper dem ind med kufferterne (selvom det ikke er en del af hans job). Skeptisk går hun først. Udmattet, går han efter.

- Hvad er det her for et hul, du har fundet til os, Charlie?

- Du ville have et hotel, og jeg fandt det hurtigste og tætteste.

- Jeg sætter aldrig dig på den opgave igen.
- Dejligt, så kan du gøre det selv.
- Her lugter af indtørret sæd. Hvordan vil du have, at jeg skal kunne sove i det? Er du godt klar over, at den lugt kan sætte sig fast. Det kan tage måneder, ja måske år, før den fordufter.
- Du har været vred hele morgenen, og hele aftenen siden du fik det fortalt. Er der slet ikke noget, jeg kan gøre for, at du bliver god igen?
- Hvordan? Hvordan tager man det tilbage, Charlie? Fortæl mig det. Hvordan kan du gøre det godt, igen?
- Okay, lad mig lige tænke.
- Det er fint, jeg går ned og tager en drink.
- Klokken er elleve om formiddagen?
- Den er sikkert fem om eftermiddagen et andet sted.

Hun rykker ud fra værelset, efter at have været der i to sekunder. Hun tager igen elevatoren, trods trapperne er lige ved siden af, og hun kun er på anden etage. Lige så snart hun træder ind i elevatoren, spejler hun sig. Hendes lange ekstensions er uldede – føler hun. Døren til elevatoren går op, og hun går hen imod baren. En tom bar, altså fysisk. Der står da en masse flasker klar, til at blive taget i brug. Ingen bartender.

- Hallo, er det muligt for en tørstig kvinde at få noget, at drikke?
- Jeg kommer nu!

Tina rejser sig fra receptionen, går hen til baren som er et par meter derfra. Hun er ikke helt færdig med at lakere negle, og det ses også. Hun holder masken, siger ikke noget. Indtil hun skal servere en drink.

- Jeg kunne godt tænke mig en dry Martini, til højre hånd og en Cosmo til venstre.

Tina ser forvirret på, Susan (som åbenbart er meget tørstig).

- Vi har vodka Red Bull? Det er nok det tætteste, og ja filur.
- Okay, giv mig en af hver.
- Undskyld, jeg kan ikke lade være med at spørge. Jeg mangler indhold i mit liv, og er totalt nysgerrig. Hvad sker der?
- Hvad mener du?
- Du virker meget anspændt, og meget tørstig.
- Åh, du skulle bare vide.
- Jamen, det er jo derfor jeg spørger.
- Okay, sæt dig ned og tag en drink med mig Nina.
- Tina...

- Ja ja.

Tina sætter sig ned, og laver en drink til sig selv (uden alkohol). Det får hun ikke lov til.

- Ah ah ah, det kan du godt glemme.

Susan hælder en god sjat vodka op i hendes glas. De sidder begge med hovederne mod hinanden, og snakker.

- Ser du. Det er ikke fordi, alt skal handle om mig. Men det er svært, ikke at få det til at handle om mig, når man har så travl en hverdag. Jeg er model, og rejser tit.

- Jeg synes godt, jeg har set dig før

- Jaer, det har du sikkert. Jeg er ligesom ikke rigtigt til at undgå. Men i hvert fald, jeg kunne ikke nå hjem til jul og besøge min familie. Så min kæreste og jeg rejste til Danmark, for godt og vel en uge siden. Det gik rigtigt fint, vi levede på en lyserød sky, selvfølgelig fordi vi rejste på første klasse. Vi skulle til julefrokost, med min familie. Og selvfølgelig drikker man en masse, jeg ved ikke om det kommer bag på dig, men jeg drikker ret meget, selvom jeg er model. Det gør min familie også. Især min moster, er meget på. Og Charlie hyggede sig også, Charlie er min kæreste, bare så du ikke bliver forvirret. Vi får en masse indenbords, og inden jeg får set mig om, står MIN kæreste og råsnaver min moster, som i hvert fald er tyve år ældre end ham.

- Seriøst?

- Ville man lyve om sådan noget?

- Er det derfor du opfører dig så...

Hun snakker ikke færdigt, hun kigger på Susans øjenbryn, som sænker sig. Kun det ene.

- Så hvad?

- Så anspændt...

- Ja, det må det være. Jeg synes det er akavet at snakke med ham om det. Jeg ved ikke hvilken reaktion jeg skal give ham. Og han skal ikke tro, at han bare slipper let for det.

- Har han gjort noget lignende før?

- Altså nej, det har jeg godt nok, men stadig skal man være sin kæreste troværdig.

Hun bunder først den ene drink, dernæst den anden. Hun tager selv flasken og laver to nye drinks. Tina sidder og sipper til sin, skønt hun synes, den er ALT for stærk. Susan bunder de to andre, og slukker tørsten med en tår, direkte fra flasken. Hendes læbestift, sætter sig fast.

- Jeg kan jo lige så godt, tage flasken med op nu.

- Ja, det kan du vel?

Susan rejser sig, og skal til at gå.

- Vent! Hvad har du selv gjort?
- Det er en helt anden historie, Nina.
- TINA!
- Nå ja.

Halvbedugget fortsætter Susan hen imod elevatoren. Hun bliver igen mødt af Frode. Som ikke holder sig tilbage med elevatorblikket.

- Altså hvor er du bare ulækker!
- Hvem, mig?
- Ja, hvem ellers.

Hun peger ud mod den tomme reception.

- Jamen du er da en køn pige.
- Det ved jeg godt? Jeg behøver ikke en gammel mand på hvad 80 år, som skal bekræfte mig i det.
- Jeg er altså kun 63...
- Ja ja.

Hun fortsætter ind i elevatoren. Sukker dybt. Hun er ikke sig selv, og hun ved det godt. Hun kan godt mærke, at det begynder at snurre rundt i hendes hoved. Lidt kvalme, men det afholder hende ikke fra, at tage en solid tår fra vodkaflasken. På vejen hen mod sit værelse, bliver hun mødt af Olga.

- Undskyld, jeg kunne godt tænke mig, rengøring på mit værelse. Har du også en luftfrisker, der lugter grimt, og jeg ved ikke hvordan jeg skal sove der i nat?

Hun kigger på rengøringsdamen, som bare står og smiler.

- Undskyld, hvorfor svarer du mig ikke? Altså hvad sker der for servicen her.
- Jag inta forstå, hva du sige til mig?

Svarer hun hende, med et høfligt smil.

- Nej, det kunne jeg da sagtens have fortalt dig.

Susan fortsætter videre, tilbage til værelse 207. Ind til sin kæreste, som er helt ved siden af sig selv. Imens hun går ind, drikker hun endnu en tår. Flasken er snart tom. Susan er snart fuld.

- Sus?
- Jaer?
- Jeg må være ærlig, og fortælle dig, at jeg nok ikke ved, hvordan vi skal få løst det her, men jeg er villig til at gøre alt.
- Alt?
- Ja.

- Okay, så må jeg jo tænke mig til, hvad du skal udsættes for.
- Men inden du gør det, hvad siger du til, at vi spiser en lækker middag i stedet for? Der er en hyggelig italiensk restaurant lige om hjørnet.
- Jo, det kan vi vel godt.
- Det er jeg glad for!
- Det har du også bare at være.
- Ville du havde noget imod, hvis jeg måske tager ud og udforsker byen?
- Jeg er ligeglad, jeg havde alligevel tænkt mig at tage et karbad. Hvis ikke der er alt for klamt.

Charlie bliver glad. Han er allerede i tøjet, og tager ud. Susan går ud på badeværelset. Tjekker det lige ud først, et utroligt lille spejl – hvis man spørger hende. Hun tænder for vandet, mærker sig til om det er varmt nok. Behøver hun at vaske sit hår? Det er en af de tanker som flyder igennem.

- Det går nok at springe over.

Hun lader vandet køre, og finder en større toilettaske frem, samt et glattejern. Hun sætter den i stik uden for, toilettet, så der ikke kommer noget elektrisk sammenstød. Sætter det i stikkontakten, og stiller det halv risikabelt på det lille bord. Tænker end ikke videre, og sætter sig ned i det halvfærdige karbad, af ren utålmodighed. Imens vandet stadigvæk kører, husker hun vodkaflasken, som har været en tro følgesvend hele dagen. Hun drikker den sidste bund, som ellers er rimeligt solid. Kan mærke en blussen i kinderne. Hun slukker for vandet, og læner sig helt tilbage. Hun hører et lille bump udenfor døren, og reagerer med et chok. Hun knalder baghovedet ind i kanten på karret.

- Av for helvede! Kunne denne her dag blive værre?

Pas på hvad du siger, Susan.

- Måske er det karma? Måske har jeg været for meget i dag? Men jeg har vel en grund? En god nok grund... Og nu ligger jeg her og snakker til mig selv, som en autist i svær grad.

Hun tager hånden til baghovedet, og prøver at age smerten væk.

- Gad vide om jeg slog hul? Ej. Så skulle det nok have været hårdere.

Smerten stilner af, og hun læner sig igen tilbage. Kan mærke alkoholen. Hendes øjne klapper langsomt i.

Nede i receptionen, får Tinas lugtesans en udfordring. Hun står og snakker med et andet par, som er i gang med at tjekke ind.

- Er I, i gang med at lave grillmad?
- Grillmad? Vi har ikke en gang en grill.
- Her dufter ellers af et eller andet mad.

- En ovn der kører eller sådan noget

Parret diskuterer lugten

- Nej, det er måske mere grill, der alligevel lugter af.

- I har ikke, en lille grill?

- Det kan jeg forsikre jer om, at vi ikke har. Hvis vi havde, så skulle det da i hvert fald udnyttes.

Desuden tænker de ikke mere over det. Susan har mareridt. Eller, hun drømmer i hvert fald en vild drøm. Hun bevæger sig frem og tilbage i det ellers lille badekar. Hun vågner i et sæt.

- Mit hoved...

Hun vågner med lidt holdt i nakken, og en massiv hovedpine.

- Jeg skal fylde min krop med smertestillende, det er helt sikkert!

Forsigtigt træder hun op af badekarret, men bliver indhentet af en kvalme. En, måske-skulle-jeg ikke-have-drukket-så-meget-kvalme. Hun kigger sig i spejlet, helt nøgen. Mascaraen har dannet små plamager under øjnene

- Men jeg ser stadig godt ud.

Hun kan også lugte den kraftige lugt, af grill. Bare tydeligere end, fra receptionen.

- Her lugter...

Hun snuser ud i luften.

- BRÆNDT!

Hun tager en badekåbe på, som er lyserød (en hun selvfølgelig selv har taget med). Kigger sig lige hurtigt i spejlet igen. Hendes hoved kan ikke helt følge med.

- Du godeste, hvor er jeg svimmel.

Hun åbner døren fra badeværelset, og kigger på værelse 207, som står i flammer. Der er så mange flammer, at hun ikke kan finde ud af, hvor de kommer fra. Døren til værelset er spærret af flammer, som bliver ved med at sprede sig. Det tæppebelagte gulv, er ikke til at komme i nærheden af. Hun lukker døren til badeværelset, velvidende at hele hendes værelse brænder.

- Okay, måske er det her bare en drøm.

Hun åbner igen døren.

- Nej, det var ikke en drøm.

Hun tager vodkaflasken frem, og tænder for vandhanen. Hun fylder den helt op med vandt, og prøver at slukke flammerne ved døren, så hun måske har en chance for at komme ud. Flammerne bliver stærkere, og hun må finde på en anden plan. Hun er ikke i tvivl om, at der ikke går lang tid, før hun er brændt inde for altid. Flammerne får endeligt sat røgalarmen i gang.

- Utroligt, det ikke skete før.

Nede fra receptionen, står de stadigvæk og diskuterer lugten.

- Det kan også være en mikroovn?
- Eller et glattejern
- Arg, hvorfor skulle det være det. Det var et dårligt bud.
- Nå, ja.

Flammerne er ikke det eneste som spreder sig. Røgalarmen følger lige i hælene.

- Kan I også høre det?
- Der er brand!

Der kan Tina ærgre sig, for hun deltog aldrig, den dag de lavede brandøvelser.

- Er det så ikke mig, der skal evakuere stedet?
- Hvem ellers?
- FRODE!

Frode hører med det samme Tina kalde, han var faldet i søvn på sit lille ”kontor”

- Hvad sker der?
- Lyt til alarmen!
- Er der brand?
- JA!

Flere af hotellets gæster, kommer løbende ud ned ad trapperne. Tina og Frode prøver i samarbejde at hjælpe gæsterne ud. Tina har måske allermost lyst til at redde sig selv.

Alarmen sender signaler ud til brandvæsenet. Men spørgsmålet er; kan de nå det i tide?

De står og nærmest smider alle gæster ud, indtil de til sidst har fået alle ud.

Tilbage til værelse 207, kæmper Susan stadigvæk med at finde en vej ud. Hun ved med sikkerhed, at hun ikke kan komme ud af værelsesdøren, hvilket nok er et større problem, men nok om det.

- Hvad skal jeg gøre? Hvad skal jeg gøre? Hvad skal jeg gøre?

Hun ser sig rundt, frem og tilbage. Indtil hun får øje på sin udvej. Vinduet er ikke helt gemt væk i flammerne. Hun løber igen ud på badeværelset. Får øje på bruseren, som hun prøver at trække væk oven fra. Hun trækker langt. Tænder for det, og begynder at spule gulvet. Helt hen til vinduet, som står halv åbent. Hun baner sig igennem, i midten af de nu opdelte flammer. Hun tænker, at det kun er hendes værelse, som brænder. Åbner vinduet, igennem en sky af røg. Hun ved godt, at hun står på anden sal, det er et sats. Har hun noget andet valg? Hun ryster på hovedet, og kravler op af vinduet, ved vindueskammen og presser sig ud. Så hurtigt hun kan. Godt nok er hun tynd, men det vindue, er godt nok også småt. Hun Holder fast med begge hænder, og ser op på taget, som er dækket til med flammer. Det var ikke kun hendes værelse. Det var snart hele hotellet. Hun ser ned på alle gæsterne, som står evakuerede og ser på hende. Hun kan se Tina.

- Du bliver nødt til at springe!
- Jeg ved det godt, jeg skal bare lige tage mod til mig.
- Det har du ikke tid til, spring nu! Hun ser ind ad vinduet, og får øje på sit glattejern. Glattejernet er brændt fast til stikkontakten, faldet ned fra bordet, og formodentligt startet branden.
- Det er ikke godt det her.
- **SPRING NU!**

Hun tager en dyb indånding. Slipper hænderne, og springer. Lige ned i armene på Frode, som heldigvis griber hende.

- Er alle ude?

Susan kigger på menneskemængden.

- Hvor er Charlie?

- Charlie?

- Min kæreste Nina.

- **TINA!**

- Nå, ja.

- Så I om han kom tilbage til hotellet.

- Det mener jeg, at han gjorde?

- Men hvor er han så?

Ingen svarer hende. De står alle sammen og kigger på hende. Alle hotellets gæster.

- Det kan ikke passe.

Taget falder sammen, og flammerne bliver endnu større. Endelig ankommer brandvæsenet.

- Er det her der er... Lige meget.

De skynder sig at trække en slange frem, til at kunne slukke flammerne.

- Jeg må nok hellere ringe og fortælle Mark, at han ikke behøver at komme på arbejde i dag.

Frode kiggede på Tina, som om hun kom fra det ydre rum.

- Eller, det behøves vel ikke.

Susan løber hen tættere på hotellet igen.

- Frøken du bliver nødt til at træde tilbage og lade os klare resten!

- I forstår ikke, jeg tror min kæreste er derinde!

- Tror du han er i live?

Hun sænker fortvivlet på sine skuldre. Gør som brandmanden siger, og træder tilbage. Hun stiller sig grædende ved Tina og Frode, alle hotellets gæster i baggrunden. Og der stod de, på en stille januar eftermiddag, og så Hotel Trælleborg gå op i flammer.

Victor

Forfatterskolen blev oprettet i 2019 og består af elever fra Frederiksværk Gymnasium g HF.

Kollektivromanen er redigeret af Lisbeth Haulrig Bertelsen, underviser på FVGH forfatterskolen.

Udgivelsen er den første fra skolen.